ГЕТЬ з БОЛЬШЕВИЗМОМ

МІСЯЧНИК

чор.

БЕРЕЗЕНЬ КВІТЕНЬ ТРАВЕНЬ
3
РІК II. 1938

Через розвал большевицької імперії до державної самостійности!

Bolschewikur imperjalizmze gamardż-weba nischnaws chatchis tawisuptoba!

Bolszewik selteneti jogaligi ile kurtu-liszge kilu!

Праз развал бальшавіцкай імпэрыі да гаспадарствэннай незалежнасьці!

Bolschewistisen waltion hawittamisen kautta riippumattomuuteen!

Memleketin istiklali Bolsevik hükûme-tinin tahribi vasitasiyle!

Medzamasnagán gajsrutjàn gordzan-màmpteb i bedagán angachutjùn!

Bolšewik ulusi ebdeküijer öberüm ulus töredür jabumu!

Через развал большевицкой імперіи к государственной независимости!

ЗМІСТ ч. 3.

ҐЕТЬ З БОЛЬШЕВИЗМОМ

ОРҐАН БОРОТЬБИ З БОЛЬШЕВИЦЬКИМ ІМПЕРІЯЛІЗМОМ — ТРИБУНА КООРДИНАЦІЇ ОДНОЇ СПІЛЬНОЇ ДУМКИ СЕРЕД УСІХ ПОНЕВОЛЕНИХ МОСКОВІЄЮ НАРОДІВ
UKRAINISCHE ZEITSCHRIFT GEGEN BOLSCHEWISMUS. — LA REVUE UKRAINIENNE CONTRE LE BOLCHÉVISME. — THE UKRAINIAN REVIEW AGAINST BOLSHEVIST MOVEMENT.

Р. II. ч. 3. Львів — Lviv 15. V. 1938.

ЗА СПІВПРАЦЮ

Комінтерн посилив свою роботу! Крізь границі всіх держав, навіть ті границі, що найщільніше замкнені, проникають аґенти большевицької Москви, щоб скрізь тут на місцях творити міцні диверзійні осередки, які керували б і місцевими секціями Комінтерну і взагалі всіми невдоволеними з різних причин з існуючих у цих державах соціяльних, економічних і політичних режимів. І перед цим большевицьким ідеольоґічним десантом не є вповні забезпечена ще навіть сьогодні ні Італія ні Німеччина.

Димітров теперішній червоний папа від „світової революції" погрожує робітничими санкціями тим державам, що не хочуть іти на поясу московської політики!

Московщина підготовляє тисячні кадри воздушньої піхоти, щоб у війну посилювати ними повстання в запіллі свойого ворога. **Досі ніодна держава не має таких догідних умовин применення воздушньої піхоти в разі війни у запіллі ворога, як СССР.**

Побіч соціяльного питання існує у світі ще одне питання і то питання такої самої ваги, що перше, а може й більшої. Маємо на думці недержавні народи Европи й кольоній у всіх позаевропейських частинах світу. Цим питанням особливо завсіди цікавились большевики, як величезною силою, що, відповідно використана, може принести їм неоцінену прислугу так, як раз уже принесла в московській імперії.

Большевицька Москва, що у своїй імперії безоглядно поборює всякі спроби сепаратизму поневолених нею народів, охоче йде на руку національно-визвольним рухам у чужих державах та імперіях.

Та проте це тільки один тор, яким іде тепер московський імперіялізм на підбій світу, другий тор, це політична гра большевицько-московської дипльоматії. Большевицька Москва знає, що не скрізь приходиться їй однаково легко вести свою підривну роботу у нутрі країн, а дальше і те, що деякі держави вже з природи традиційного розуміння своїх політичних інтересів є обєктивними захисниками СССР перед ударом ззовні. У першому випадку большевицька дипльоматія веде тактику обстукування ззовні „фашистівських" держав, чи то розпалюючи „пожар світової комуни" їм під боком, у сусідних державах, розуміється, де є сильно податний ґрунт до того, чи то ведучи політику політичного та економічного відокремлення супроти „фашистівських" держав. То знову послуговується політичним шантажем супроти держав, які бачать у СССР природнього партнера у міжнародній політичній грі. Москва безнастанно погрожує їм, що кожної хвилини вона може увійти у приязнь з їхніми ворогами.

А большевицька Москва, коли схоче, то має ще чим купувати собі союзників. Не можна катеґорично твердити, що ще в будуччині, яка попередила б цей славний „паслєдний смєртний бой", вона не могла б іти у світовій політиці, бодай на короткий час, знову враз із Німеччиною. Ніхто не може заперечити, що у відповідний момент Літвінов, чи його наступник на міжнародньому форумі, з запалом не буде боронити німецьких претенсій до старих німецьких кольоній. — Воно може так і ніколи не бути, але де є запорука, що воно так не буде, коли приміром Франція отверезиться з червоного чаду? Та це, думаю, наступить ще не скоро. — Громадянська війна у Франції, хоч не дала б побіди большевикам, то проте за час її тривання могла б на багато разів зміцнити московський червоний імперіялізм. — Тепер Москва числить, що їй вдасться підпалити світ, підсунувши червоного когута під французьку стріху. А коли вона стратить всі шанси на це так, як стратила в Німеччині після приходу до влади націонал-соціялістів, то тоді її ласкаве око спиниться може знову на Німеччині. Тоді большевицькі діялектики докажуть, що в нових умовинах Німеччина є більше революційна, як Франція, бо Франція попросту народ „куркуль", бо вона має кольонії, а Німеччина народ „пролетар", бо вона не має кольоній.

Значить большевицька Московщина, щоб тільки була в середині здорова, має безконечну можливість лявірування між світовою революцією, і світовою „співпрацею" над загальним миром, а спекуляцією на погрози війною до спілки з якоюсь „буржуазною" чи „фашистівською" державою, що має багато ворогів, щоб у свою чергу продати її противникам за ціну, що наближує її до тої вимріяної „світової революції пролетаріяту".

Та західньо-европейські держави супроти большевицької Москви не мають сили взяти її ззовні штурмом. Політичні інтереси европейських народів не дають змоги їм сконсолідуватись в один міцний протибольшевицький бльок. Большевики це розуміють дуже добре й тому не дуже то переймаються ворожими промовами в Берліні чи Римі. — Між Берліном і Римом з одного боку — а західніми границями СССР є досить груба загата міжнаціональних суперечностей і вони хоронять СССР перед простудою. Так большевицька Москва має тепер ще всі дані, щоб ставити заборола своїх границь в любому місці Західньої Европи чи взагалі денебудь на земному ґльобі. — І можна не вірити в те, щоб большевицькій Москві вдалося на території цілої Европи та Азії побудувати один евро-азійський СССР. Але треба боятись, що коли сучасний московський імперіялізм не стрінеться з відповідним контрнапором, то він замінить Европу в купу грузів, придатну для археольоґів наступних поколінь. — Але як запобігти цій небезпеці?

Сучасну Московщину можна побороти тільки ударами по ній знутра її імперії! Большевицькій диверзії в небольшевицьких краях треба протиставити „диверзію" внутрі СССР.

Офіційні круги ВКП на чолі з Сталіном роблять крик, що закордонні розвідки пачкують націоналізм в межі СССР. Але ми кажемо, що в межі СССР не треба націоналізм пачкувати, бо він там є, і там розвивається. Передусім це є націоналізм, що формується в зовсім іншому підсонні чим сучасний европейський націоналізм.

Справи революції в СССР вимагають особливого підходу, щоб можна було належно їх оцінити. Революційна програма на терені СССР може містити в собі тільки ідею створення самостійних держав сьогодні поневолених народів через розвал московської імперії у боротьбі, і то не з якоюсь абстрактною Московщиною, а такою Московщиною, з якою ці народи

саме мають до діла, в теперішній час — з большевицькою Московщиною.

На тій саме плятформі може прийти до політичної співпраці революційних народів у московській імперії з протибольшевицькими силами Західньої Европи. І ми не будемо дурити себе, що всім народам Західньої Европи залежить на розвалі московської імперії. Ні, деякі з них мусять, з певних причин, хай і уроєних, бачити в СССР відповідну забезпеку своїх політичних інтересів. — В сучасний історичний момент вони є тим самим безсильні до боротьби з большевизмом. Це є ці мимовільні розсадники большевицької експансії в світі. Але є у світі народи, що є заінтересовані в розвалі московської імперії, а зокрема теперішньої її большевицької форми й з большевицьким змістом. Вдарити по ній ззовні вони не можуть. Але це не значить, що взагалі неможливо її вдарити. Московську імперію можна вдарити тільки знутра. Але так вдарити зможе її тільки **Україна,** висуваючись, як революційна аванґарда поневолених народів московської імперії.

А тепер слідувало б питання, за яку ціну мала б іти ця співпраця? **Ми відповідаємо: за ціну розвалу московської імперії.** Коли хто не бачить вже в тому самому цілі для себе, ми його не думаємо запрошувати до співпраці. — Більш нічим не можемо платити. На землях поневолених народів московської імперії **немає просторів без народів.**

Думаю, що ніодному поневоленому Московщиною народові не схочеться битися за зміну своєї кольоніяльної приналежности. — А большевицька Москва, ще довгий час може існувати, як столиця імперії, удержуючись тільки самими політичними, соціяльними та економічними уступками, а вкінці навіть ідеольоґічними уступками. Це відоме загально, що большевики заграють на московськім патріотизмі, щоб на випадок війни мати за собою цілий московський нарід. А він буде битись за цілість московської імперії, за нафту з Баку, за вугіль, залізо, збіжжя та рекрута з України, за бавовняні плянтації і мінеральні копалини Казахстану, за Кузбас, за Владивосток. — А біла еміґрація? Чи багато є між нею течій, що на случай війни большевиків з бльоком „фашистівських" держав вели б політику, відірвання українських земель приміром від „єдиної неділимої"? Ні! Хоч уся еміґрація має свої порахунки з большевиками, але для неї цілість московської імперії має більшу вартість, чим вивласнені большевиками їхні маєтки.

Одинокою розвязкою московської проблєми у світовому маштабі може бути тільки революція поневолених народів московської імперії та ці природні процеси гниття серед самого московського народу за теперішнього режиму. Так, війна ззовні, війна, що захопила б границі СССР, сьогодні може являтись тільки знаменитим цементом на єдність розжертих між собою різних течій самого московського народу. — Війну з Московщиною сьогодні можна вести тільки знутра її імперії при відповідному шахуванні Московщини під політичним та економічним оглядом на міжнародній арені. — І хоч сьогодні ще таке ставлення справи може викликати криву посмішку фахових політиків старої дати, то проте з бігом часу національне питання в СССР набере такої сили, що його будуть змушені признати як факт, навіть автори фантастичних плянів про добуття кольоній на Сході Европи. Силу, а тим самим і значення, Україні і іншим поневоленим народам московської імперії дає та ключова позиція, яку вона займає і буде займати дальше у боротьбі з імперіялізмом московських большевиків і московським імперіялізмом узагалі. — І ми бачимо деяке прояснення думки в цій справі на Заході. Ось недавно появилась книжка німецького офіцера Ганса Тінтрупа п. н. „Війна в Україні". В цій книжці автор, розбираючи похибки німецької політики супроти України 1918 р. пише: „заміна большевицького панування німецьким (1918 р.) ледве чи виглядала в кращім світлі, ніж виганання чорта бельзебубом". Вповні згоджуємось з автором щодо того. Рахунок знов же на т. зв. всеросійську протибольшевицьку революцію, яку разом як „браття" робили б поневолені народи московської імперії разом із невдоволеним з большевизму московським народом це не більше, як комбінація врубаної голови.

Поневолені народи московської імперії не будуть битися за відновлення стін московської тюрми народів, за зміну начальника, реґуляміну і мундурів на ключниках. Вони будуть битися за те, щоб шляхом її розвалу добути собі повну політичну незалежність. — Тільки така революція можлива тепер у московській імперії, якої ціллю є самостійність поневолених народів через розвал московської імперії. — Відрадно є ствердити, що (хоч і поволі) починає в тому напрямі освідомлюватись і Західня Европа. Зацитуємо тут на закінчення уступ із статті п. Поля Боні у женевській „Аксіон Насіональ". — „З упливом часу мусимо все більше переконуватись, що Росія (автор розуміє як московську імперію — Ред.) не може скинути большевиків власними силами. Її нарід (московський нарід — Ред.) знесилений голодом, цілком обезброєний та пригноблений чекістами є нездібний до повстання, тим часом як в краях, де ще заховалося почуття протимосковського націоналізму, час від часу вибухають заворушення та повстання. Від 17 років на Україні, на Кавказі, та на Кубані були одинокими протисовітськими маніфестаціями на терені СССР. Але ці краї ні в якім разі не допоможуть відбудові великої Росії ні в її передвоєнних кордонах ні в кордонах СССР... Ідея відбудови Росії в кордонах 1914 р., яка знов поневолила б народи, що змагаються за свою державність, є небезпечна вигадка. Совєти це добре розуміють і піддержують цю вигадку, щоб розбити еміґрацію та протисовєтські сили в цілому світі"

Безперечно розправа з Московією не буде легка, боротьба з нею знищить багато з деяких дотеперішних надбань. Але річчю світових протимосковських і протибольшевицьких сил вести таку політику, щоб не перешкаджати нам поневоленим народам московської імперії у нашій боротьбі. А тоді рішаючий кривавий бій буде може трохи менше кривавий.

ІВАН МІТРІНҐА

Московський шантаж

„Бодрость" з 27. II. ц. р. — орган тої частини московської еміґрації, що стоїть під командою Казем-Бека — містить статтю п. н. „Україна і жовта небезпека". Статтю підписав ґен. Ґреков. — Цілий змисл цієї статті це довести, **що самостійницькі стремління українців це просто вода на млин жовтій небезпеці,** що загрожує білій расі. — А дальший вивід з цієї статті такий: раз українці належать до білої раси, вони повинні відректись своїх самостійницьких змагань в імя загального добра усієї білої раси, а передусім добра Московщини, яка на думку ґен. Ґрекова є аванґардом білої раси в боротьбі з жовтою небезпекою. „Не може бути ніякого сумніву, що тепер, як жовта небезпека стала вже вповні реальною, всі найцінніші життєві інтереси білої раси рішучо потребують сильної Росії на цілому просторі її імперської території, як першої і найважнішої опори в боротьбі проти тої небезпеки". Ось чим думають друзі Казем-Бека торгувати на Заході Европи.

Революція поневолених народів московської імперії це, мовляв, явище вороже білій расі, це союзник неіснуючої у світі жовтої небезпеки. Але й сліпому сьогодні видно, що серед народів жовтої раси існують не менші противенства, як між народами білої раси. І що деякі народи жовтої раси волять деколи радше зговорюватись з народами білої раси чим жовтої. І що між народами, що входять у склад тої жовтої небезпеки є можливі дуже жорстокі воєнні розправи. І приміром загроза московській імперії на Далекому Сході від Ніпону це ніяка загроза білій расі, а тільки одному народові, що слушно чи неслушно причисляє себе до білої раси. А це є різниця тимбільше, що є в Европі народи, дійсні творці сучасної европейської культури, в яких інтересі є саме з різних причин — обмежити мо-

25. V. 1 9 2 6. — 23. V. 1 9 3 8.

ПАРИЖ — РОТЕРДАМ

Два рази твердий західньо-европейський брук пив українську кров. Раз у Парижі 25. V. 1925., вдруге в Ротердамі 23. V. 1938. Раз виконавцем волі Московії був — жид, другий раз — українець. У двох випадках дійсний автор підписався під своїми творами псевдонімами.

В обох випадках завдала Московія таку смерть, якою вона хоче відстрашити раз назавжди всіх українців, що схотіли б пробувати піднести руку на цілість її „єдиної неділимої". В обох випадках Московія нас хотіла настрашити тим, чого вона сама боїться. Але вона помилилася. Нам подобається така смерть, якою згинули отаман Петлюра й полковник Коновалець! Оба вони згинули як вояки в наступі. Перший від куль, другий від бомби. В обох випадках смерть була гарна й чесна.

Ні, хоч і як болюча це для нас втрата, ми мститися не будемо. Пімста є „привілеєм богів"! Ми тільки будемо дальше боротися. Битись будемо вперто, битись зрівноважено, битись назимно, завзято, — ось наші гасла. Ми вміємо стиснути зуби! Перед нами стоїть наша мета — через розвал московської імперії до самостійности поневолених народів! — і ми доведемо її до переможнього кінця. Поневолені народи московської імперії, наші спільники, — досі вміють і в майбутньому ще більш умітимуть оцінити так отамана Петлюру, як і полковника Коновальця. Вони памятатимуть завжди, що кров пролита в Парижі та в Ротердамі, — була й за них пролита!

Московський шантаж

(Початок статті на 2 ст.).

сковську територію до її етноґрафічних меж. — Значить, Україна мимоволі находиться не тільки на лінії ділання „жовтої небезпеки" репрезентованої Ніпоном, але й деяких західньо-европейських народів. Хай буде ґен. Ґреков спокійний, а разом з ним і оборонці білої раси Казем-Бека. Український нарід, — нарід білої раси, вміє держати високо прапор цієї раси. Найкращий доказ тому, що досі він не розплився у рускому морю! Але біла раса білою расою, для українців факт приналежности до білої раси має тільки остільки значення, оскільки ця приналежність покривається з українскістю. Не те творить суть народів, що їх уподібнює, а те, що їх різнить між собою. — Але ґен. Ґреков має дві руки.

Одною накивує інтервентів проти української революції, а другою намагається погладити українців. „Накінець, як молодий нарід, що бурхливо зростає, під оглядом чисельним і вже частинно перенаселив свої власні землі, український нарід не може не думати про нові території для своїх ростучих поколінь. А всі ці території лежать на схід від його старої землі і це вяже і його безпосередньо з жовтою небезпекою". Значить нам ґен. Ґреков обіцяє кольонії на Сибірі, коби ми тільки держалися московської поли. Так значить ґен. Ґреков пропонує нам посаду упривілейованого сторожа від московської імперії, наемника від гноблення інших поневолених народів московської імперії. Ми не сумніваемося, що він найде хоробрих, а дурних притому, Ісавів на нашій землі, що підуть на цю концепцію і за миску сочевиці продадуть Московщині своє первородство. Але ці Ісави на Україні не матимуть ґрунту до опертя в масах. Ми числимо їх, як союзників Москви у боротьбі з нами. Ставимо ставку на повний розвал московської імперії і то якраз в союзі з тими народами, ціною яких намагається ґен. Ґреков заплатити нам за те, щоб ми не відривалися від „Росії". Експансію свою можемо будувати цілком на інших зразках чим ті, яких можна від Московщини навчитись. — І тому пісня ґен. Ґрекова про те, що Україні грозить „жовта небезпека", коли вона віддiлиться від Росії, виглядає на „бред сумасшедшого". Все це простою людською льоґікою не далося б вияснити, коли б... ми не знали наших сусідів, не знали їх „співів". Бо як казав один москаль:

„руский ум і руский дух,
твердіт зади і лжьот за двух".

Балакаючи про „жовту небезпеку", ґен. Ґреков договорився до того, що найкраще було б, коли б була сила, яка „тягнула б їх (себто Москву й Україну) в одне спільне державне русло, як на кращий і правильніший шлях досягнення в ньому, в цьому руслі, і через нього всіх самих святих своїх індивідуально-національних ідеалів і всіх самих основних своїх життевих інтересів". Що це є? Про що мріє ця „стята голова" в час поневолення України большевиками? Про волю, про конечність спершу полагодження своїх внутрішніх, чисто московських справ? Ні! Вони — ці кровні москалі — говорять так про Україну, як говорить анґлієць про Індії, а француз про Альжир. Україна була, є, й буде в уяві москаля лише кольонія, в імя чого він буде посилати інші кольоніяльні війська на нас, або ласкаво співати про наші національні ідеали на свій лад, маскуючи тим свій імперіялізм.

Та шляхи наші розходяться. Поки існує московська імперія, Україна ніколи не зможе виявитись як окрема нація, член білої раси. Обіцянки білої московської еміґрації, це для нас ніяка перспектива, **навіть і тоді, коли були б усі дані, що їх Московщина додержить.** — А шукати за якоюсь новою формою співжиття між московським і українським народами в рамах „єдиної неділимої" це те саме, що — шукати за початком кривої лінії замкненої колом. Але коли треба певної нової форми співжиття між Московщиною а Україною, то її можна найти. А саме, **через розвал московської імперії до повної політичної суверенности життездатних народів московської імперії,** через створення оборонної сили нашого народу, що берегла б нашої державности і державности інших народів, що повстануть разом з нами. **Московщина мусить зректись всяких „історичних" претенсій до Українських Земель, до Білорусі, до Кавказу, народів Азії.** — Пізніше можемо наладнувати такі взаємини з Московщиною, які наладжують між собою вповні суверенні народи, що їх кордонів і свободи шукати собі союзників і ворогів боронять їхні армії. — До того часу між Україною й Московщиною мусить тривати війна без огляду на „буржуазну" чи „жовту" небезпеки. — Шантаж у тому випадку вже безсильний.

М. П.

Месіянізм брехні

Кріпку базу будують собі большевики серед московського народу, даючи отак доказ, проти своєї волі, що надійною армією Комінтерну може бути тільки армія національна, а ніколи „міжнародня бриґада" зложена з різнонаціональних мас СССР. — Не чуємо тепер вже нічого про ухили в бік „великоруського шовінізму", мабуть москвини „перевиховалися" вже вповні в дусі національної терпеливости. Натомість усе частіше і частіше чуємо про націоналістичні ухили поневолених народів, України, Білорусі, народів кавказьких та середньо-азійських. І що цікаво, за український націоналізм судять таких москвинів, як Бухарін. А слідом за цими всіми процесами іде ліквідація культурної автономії поневолених народів. На УССР вводять насильно московську мову, це саме і в інших „союзних республіках". А всяку спробу ставити опір, ліквідує Москва вже навіть не як український чи білоруський націоналізм, а просто як шпіонажу. — В той же час розбухає до екстази московський патріотизм московських большевиків, а йому розробляє плятформи на колесах марксизму московська інтелігенція. — Вибори до Верховного Совіту СССР ішли під гаслами московського патріотизму. Тепер підготовка до того самого у „союзних республіках" таксамо іде під гаслами єдности з московським народом аж до втоплення себе у „рускому морі". Ось зразок передвиборчої промови ще до Верховного Совіту СССР. З цеї промови так і визирають і нетри калужські і Іван Калита і розмах гунів. Говорив А. Толстой тоді ще як кандидат у депутати. „...Не перший раз трапилось російському народові проливати свою кров за свою батьківщину. На куликовському полі він побідив ханів татарських, визволюючись з вікового ярма. На берегах Неви і на ледах Чудського озера розгромив німецьких лицарів і перегородив їм шлях на Ладогу, Новгород, Псков і Стару Русу (Старон Русен — ориґ.). В часі внутрішніх замішань, коли російські міста лежали у звалищах, а шляхи біліли кістьми людськими, коли російську землю продали московські бояри полякам і шведам, нарід не хотів миритись з неволею і створивши відділи ополчення вигнав чужинців.

„За Петра Великого, коли непобідима в цілій Европі армія шведського короля вдерлася на російські землі, нарід розгромив її до ноги на кривавих побоєвищах під Лісною та Полтавою. Минуло 100 літ, Наполеон скерував на підбій Росії велику армію, що цілу Европу завоювала (крім Еспанії). Під Бородіном наполеонська армія зіткнулась з російськими баґнетами. Ані стрільна французьких гармат, ані скажені атаки 30 тисячної кінноти Мюрата, закутої в сталеві кіраси не могли зломити російської армії, що станула в обороні своєї батьківщини.

„У великих боях нарід оборонив свою батьківщину. І тепер вже нічия ворожа нога не переступить її границь — на сторожі стоїть нарід — його Червона Армія озброєна політичною свідомістю, безстрашністю та відвагою і так могутньою технікою, перед котрою на саму згадку про її, блíднуть наші вороги... Немає такої галузі промислу, котрої ми тепер не мали б. Ми є незалежні. — Щоб вести теперішню війну треба як кажуть 32 роди сирівця — заліза, вугля, солі, бавовни і т. д. Німці можуть добути в сбе тільки 2 роди сирів-

ця зпоміж 32, Італія 7 родів, Ніпон також майже тільки. Ми маємо всі 32. Ми є незалежні...

Друга побіда це збільшення збіжжя на 3 міліярди пудів у наслідок колективізації в порівнанні з 1913. р.

Третя, Сталінська Конституція — вибори до Верховного Совіту СССР.

Але цього всього ще нам замало. Цього нам не вистане. Перед Совітським Союзом — стоїть завдання, що має світове значення, завдання четвертої, великої і останньої побіди над фашизмом на цілому світі — в імя визволення всіх гноблених, в імя знищення на завсіди війни". („Trybuna Radziecka" ч 158 22. XI. 1937. р.).

Ми давно розшифрували значення таких слів, як „боротьба з війною". Під цими гаслами московські большевики завели нову неволю, здавили революцію з 1917—23. рр. поневолених народів, замахнулись, щоб розпочати таку війну, якої ще світ не бачив. — Так, і вони матимуть цю війну. Вони матимуть війну, яка розрушить московську тюрму народів, хоч би її звалища мали надщербити навіть і цілу сучасну культуру. — Справедливість мусить запанувати.

Так, московська імперія ззовні нездобута. Ми свідомі того, що тільки Україна разом з поневоленими народами може положити кінець ненаситному московському імперіялізмові. Тільки вязні московської тюрми народів є в спроможності розвалити її мури, Ми не будемо тікати з її „гостинних" келій крізь вирізані ґрати, не підемо шляхом цих нечисленних вязнів-народів, що скориставши з хвилевої недиспозиції ключників, повтікали з неї. Ми вдаримо знутра об її мури! Побачимо тоді чого буде варта вся сила „передового" московського народу, коли ми позбавимо його достави своєї крови, своїх духових і фізичних сил. — Ми знаємо, що в московській імперії є не тільки 32 роди, але цілих 33 роди сировини потрібної до ведення війни. Той тридцять третій рід сирівця це живе тіло і дух поневолених народів — матеріял на гарматнє мясо і агітаторів московського імперіялізму. І його саме має большевицька Москва найбільше. — Головно завдяки йому вона держиться на одні шостій частині земної кулі й готовиться замінити цілий світ в одну велику тюрму народів — один Світовий Совітський Союз Соціялістичних Республік. — А до того часу вона намагається стерти з лиця землі як окремі величини, народи, що їх вона поневолює, створити з них один московський нарід, що назвався б — радянський нарід. — Ось „Вісті" з 12. IV. ц. р. — Читаємо там у передовиці таке: „Велика і могутня наша країна! Від Білого і до Чорного морів, від Тихоокеанського приморя до західніх рубежів розкинулись наші землі. На всьому величезному просторі щасливо живе, господарює і творить могутній радянський народ, дружна й нерозривна сімя братніх народів, обєднаних в незломний Союз Радянських Соціялістичних Республік". — Радянський народ!!! Чи чуєте тут заперечення всеї нашої історії і історії інших поневолених народів московської імперії?! „Радянський народ", 180 мільйонів, величезні простори, неоцінені багатства і ідея одного Совітського Союзу — ось цей чортівський комбінат брехні розбудований Москвою, щоб переробити світ на її образ і подобіє.

Тепер хто є ворогом Москви, цей є ворогом людства, своєї нації, своїх батька-матері. Хто хоче визволення свойому народові, цей є його зрадником, шкідником. Хто розшифровує московську діялектику, той отуманює маси. Бо все це, що побудувала Москва і тюрми і концентраційні табори і кріпацтво робітників та селян і спотворення рад — органу робітничо-селянського демократизму, все це вона призначила на ущасливлення людства. А на самому вершку тої піраміди благ у далекій будуччині умістила „добровільне" злиття всіх народів із „передовим народом світу" — московським народом. Так, без бою тут не обійдеться. — Над світом висить катастрофа. І чим пізніше вона прийде, тим буде грізніша. Московський большевизм не можна знищити без того, щоб не вбити сіямського брата, що живе, як гнійний осад століть, на дні того, що називається сьогодні західньо-европейською культурою. Наша революція проти большевицької Москви матиме не тільки місцеве значення. Значення її вже з самої її природи випливає далеко поза українські етноґрафічні землі, поза границі СССР. Це є одна величезна світова революція, що здвигне новий світ і нову „Західню Европу". — В тому великому пожарі спопеліє вкінці московська брехня, а поневолені народи московської імперії відітхнуть вільно.

Гр. Коваленко.

З ПРЕСИ

Замісць цитати з говорення Сталіна про сталінську демократію, дамо тут маленький виїмок з „Комуніста" з 16. V. ц. р. „Я майстер Угроїцького цукрового заводу. Викликав мене секретар РПК Мищенко й говорить: „Іль в артіль ім. Леніна, будеш секретарем парткому". Обрали. (Значить обрали секретарем парткому артілі ім. Леніна цього майстра Угроїцького цукрового заводу)". Цікаво звідки Мищенко знав, що партійці згаданої ячейки якраз хочуть вибрати цього майстра своїм секретарем? Або приміром звідки Сталін мав певність, що „хахли" з КП(б)У конечно хочуть мати першим секретарем Хрущова? — Щось воно не дуже ясно з тою широкою сталінською демократією. — Бо або Сталін є ясновидючий, або він сам насилує сталінську конституцію. І вдійсності в СССР замісць таємних і т. д. виборів існує стародавнє большевицьке назначування на командні пости партійного та совітського („радянського") апарату. Одначе притому большевицькі редактори виховані в сталінській школі не позбавлені гумору. Наведемо такі приклади совітського гумору. І так „Вісті" з 5. V. ц. р. у статті „Могутнє знаряддя організації і виховання нас" (мова тут про „радянську" пресу). „Одним з важливіших завоювань трудящих Радянського Союзу є свобода слова, свобода друку. Ці свободи записані у великій Сталінській Конституції і можливість їх здійснення забезпечується „...паданням трудящим і їх організаціям друкарень, запасів паперу..." та інших матеріяльних засобів". Не знати тепер — чи автор цитованих рядків вважає поголовно „трудящих УССР" за дурнів, чи він є переконаний, що на УССР читають тільки самі цензори з ГПУ (тепер НКДВ)?! Коли частіше читати большевицьку пресу, то тим стає ясніше, що большевицькі журналісти відносно своїх читачів примінюють засаду „чоловік не свиня все зїсть". І так „Вісті" 12. IV. ц. р. в статті „Думи і почуття радянських патріотів", стоїть чорне на білому: „Велика і могутня наша країна! Від Білого і до Чорного морів, від Тихоокеанського Приморя до західніх рубежів розкинулись наші землі. На всьому величезному просторі щасливо живе, господарює і творить могутній радянський народ, дружна й нерозривна сімя братніх народів, обєднаних в незламний Союз Радянських Соціялістичних Республік". На ґвалт монтує Москва „радянський нарід" з десятків поневолених народів своєї імперії. На ґвалт розробляє „радянський патріотизм". І не дивниця. Вона дуже добре знає, що тепер чоловим гаслом революції в московській імперії є тільки гасло — самостійність поневолених народів через розвал московської імперії. — От як росте продукція „радянського патріотизму" посвідчить нам „Комуніст" з 15. V. 1938. р. ст. „Сталінська дружба народів":

„Багатюща історія нашої батьківщини. Героїчне минуле її народів і першого серед рівних російського народу. На протязі сторіч боровся він з своїми одвічними ворогами — гнобителями, експлуататорами, які хотіли тримати його в ярмі рабства і покори. Завжди як тільки цільності і незалежності країни загрожувала небезпека, російський народ — від малого до великого — ставав на захист своєї національної самостійності і перемагав ворогів. Не встояли перед відвагою геройством його ні дикі орди Батия, ні навчена і озброєна армія Наполеона, ні шведське військо, ні польські пани, ні німецькі „рицарі". На своїх власних спинах відчували розбійники силу народнього гніву, силу священної ненависті до гнобителів... Як богатир, піднявся російський робітний клас у 1917. р. проти сваволі, проти царя і капіталізму. А слідом за ним у бій пішли його молодші брати — українці, білоруси, грузини, вірмени, узбеки, туркмени, таджики, казахи, киргизи... ...Міцна й незломна сталінська дружба народів. Багатства батьківщини — сталінградські трактори, продукція московського автомобільного велетня, донецьке вугілля, криворізька руда, добірна українська пшениця, азербайджанська нафта, білоруські ліси, туркменська бавовна все це добро і блага народні... Найцінніші надбання культури, вся боротьба російського робітничого класу за визволення своїх молодших братів, імена кращих людей, творців науки, мистецтва, що їх висунув з свого середовища російський народ, є близькими, дорогими для всіх народів нашої країни..." Не знаємо чи автори цих гамаксойок, вірять, що їм це поможе. Ми є певні, що недалекий час виказе, що на тому відтинку продукції, на відтинку продукції брехні, недовиконання „пляну" буде більш разюче як на інших відтинках большевицької внутрішньої політики — Ви погляньте, що за чудова рівноправність! Москва промислові вироби. Москва фабричні вироби, Москва еліту партійну і наукову, а Україна вугілля, залізо, пшеницю, а Казахстан бавовну, а Азербейджан нафту... Чудово, що? — Тільки, що на большевицькій мові ці всі „менші брати" московського народу не називаються кольоніяльними народами, а „союзними".

Кольосальну пропаганду за вічною єдністю поневолених народів московської імперії з московським народом розгорнули большевики особливо в час передвиборної кампанії до місцевих „парляментів" цих різних „союзних республік".

От „Комуніст“ з 10. V. ц. р. ст. „Перші кандидати українського народу“ — „Великий Сталін і його найближчі соратники-товариші Молотов, **Каганович**, Калінін, Ворошилов, Мікоян, Андреєв, **Єжов, Хрущов,** Петровський — ось перші кандидатури українського народу, намічені на передвиборних зборах робітників, інженерно-технічних працівників і службовців київських підприємств...“ Коня з вирядом даємо тому, хто в цьому реєстрі сталінських посіпак знайде хоч одного українця! Гей, Скрипнику, де ти дівся, кандидате на українського Леніна?

А знову „Вісті“ 11. V. ц. р. ст. „Могутня демонстрація радянського натріотизму“. — Читаємо там: „...Імя товариша Сталіна називають першим на кожних передвиборчих зборах... Завдяки піклуванню нашого рідного Сталіна, ми рік-у-рік підвищуємо врожайність наших соціялістичних ланів. 1938. р. ми зробимо роком рекордних урожаїв...“ Можемо собі уявити, як буде виглядати той парлямент УССР після 26. червня ц. р., бо в той день по цілій „Квітучій Україні“ будуть відбуватись „вибори“.

Про ці „вибори“, а також і цілу передвиборчу кампанію“ напишемо у слідуючому числі „Г. з Б.“. Тут тільки відмітимо, що цілу УССР поділено на 304 виборчі округи. Виборчі округи поділяться на виборчі райони, яких є 22000. Кожна округа має „вибрати“ одного депутата до „Верховної Ради УССР. Значить, буде тих депутатів 304 штуки. — Кожна виборча округа ніби обіймає 100.000 населення. Значить на УССР повинно бути понад 30 міл. населення. — По областям скількість депутатських місць — ділиться так: Донецька 48, Київська 38, Дніпропетровська 36, Миколаївська 16, Чернигівська 26, Полтавська 24, Вінницька 23, Камянець-Подільська 18, Житомірська 18, Молд. АССР 6. Додавши подані цифри матимемо суму 253 депутатів. Звідки візьмуть большевики ще 51 штук статистів не знаємо. Сподіємося, що вони не в тімя биті і собі якось з тим всім дадуть раду. А не можна сказати, щоб було так важко найти потрібних Москві ще 51 чекістів. Всіх виборців управнених до голосовання большевицька статистика на УССР начисляє 17 міл. З того виходить, що або УССР виборчі округи числять менше чим по 100.000 населення, або, коли взяти під увагу те, що на УССР стоїть велика маса москвинів-червоноармійців, а також урядників, робітників та колгоспних осадників, є там добрих пару мільйонів українців позбавлених права „голосувати“ чи то в наслідок невтягнення у списки виборців чи то в наслідок заслання у концентраційні табори, та у військові відділи в Азії чи в північно-західні простори европейської частини московської імперії. А цієї люки мимо всього не могли ще виповнити з різних причин москвини. Коли, опиратись на подану большевиками цифру 17,000.000 виборців, то населення УССР хіба не може бути більше як 26 мільйонів. А зрештою почекаємо, аж большевики „скінчать“ свій „перепис“ усього населення УССР. Вони вміють часом пробрехатись.

— ВИЩЕ ШКІЛЬНИЦТВО НА УССР. —

У „Вістях“ з 12. V. ц. р. є стаття п. н. „Радянська інтелігенція“, а в цій статті є побіч славословія Сталінові є ще декілька цифр. Подамо їх так, як вони є в оригіналі. „Радянська Україна 1936—37 рр. мала 117 вузів з 109.567 студентами, 476 технікумів з 143.200 учнями... 215 тис. студентів вузів і технікумів одержують щомісячну державну стипендію в розмірі до 200 крб. Лише за останні десять років вищі учбові заклади УРСР випустили 111.449 специялістів, технікуми дали 179.210 техніків. Робітничі факультети закінчило 109.784 чол. і школи ФЗУ 345.427 чол.“... Значить 1936—37 рр. на УССР було 252.767 студентів вищих шкіл. Але помилився б той, хто думав би що більшість між ними, як належало б по справедливості, є українці. Пані Йозефіна Бургардт, яка недавно покинула границі большевії, подає, що між студентами на УССР жиди творять не менше 75 відсотків. Вона пише: „вищу школу на Совєтській Україні можна скоріш назвати жидівською ніж українською. Але про це не вільно голосно говорити. Студент IV. курсу одного київського інституту, слухач П., мав підчас літньої практики розмову з селянином. На питання селянина чи багато в вищій школі жидів, відповів, згідно з дійсністю, що 75 відстоків. По тім студента П. звільнили з інституту, і цілий рік бачити можна було, як він тинявся по коридорах школи, даремно намагаючись, щоб його прийняли назад“. („Вістник“ кн. 6. червень 1938. „Траґедія українського студента в СССР“. Йозефіна Бургардт). — Зробім тепер трохи рахунків. — Значить 252.767 студентів. — В тому числі 75% жидів, що дає 189,575.25 (словами: стовісімдесять девять тисяч пятьсот сімдесять пять цілих і чверть жида) значить на нежидів припадає 63,191.75. Але не може бути так, щоб між тими 63,191.75 студентами нежидами не було представників „першого народу між рівними народами“. Та — як високий процент москвинів між студентами УССР не знаємо. Але нам здається, що небагато помилимось, коли цифру українців студентів на „Квітучій Україні“ з 1936—37 рр. означимо менш більш на 31 до 32 тисяч, а хай буде, що ми скривдимо жидів та москвинів і напишемо 40 тис., то й тоді це не змінить суті речі. Справді є чим похвалитись, „Квітуча Україна“, це за большевицького режіму свойого рода унікат між державами світу, бо тут елємент чуженаціональний між студентством творить понад 80% загалу студентства. Значить, студенти українці на УССР в загальній масі студентів всіх вищих шкіл УССР творять менш більш такий відсоток, який творять національні меншини на УССР серед місцевого українського населення! — „Квіте Радянська Україна“ під ласкавим оком Сталіна та його посіпак Хрущова-Коротченка і їм подібних.

А закінчимо ці наші нотатки з большевицької преси „віршом“ складеним на честь Сталіна якимсь „колгоспником“.

„Комуніст“ 4. VI. ц. р. пише, що „в селі Шевченковому колгоспник склав пісню“. Ось вона!

„Віє вітер, віє буйний,
Аж тополя гнеться.
На Радянській Україні
Весело живеться.
Віє вітер, віє буйний
Верби нагинає,
Про Радянську Україну
Батько Сталін дбає.
Віє вітер, віє буйний,
Комиші колише.
Батько Сталін про нас дбає
Закони нам пише.
Віє вітер, віє буйний,
Верби нагинає,
Були колись знедолені
А тепер не має.
Світить сонце, світить місяць
Лани зеленіють
То Радянська Україна
Цвіте та міцніє“. —

Гадаємо, що цей „вірш“ краще всякої карикатури, тому саме, що нема в ньому такого порівнання, як от приміром — „стелиться радість по Радянській Україні, як облаки диму з трактора, що в нього карбуратор невідремонтований“.

Большевицькі процеси

Дивно якось скоро поринають у забуття великі процеси, що їх устроюють московські большевики з ґенеральної лінії над своїми товаришами по партії, але незгідними з постановами тої ґенеральної лінії. Процес 21 обвинувачених під проводом Бухаріна так само пропав без відгомону, як цілий ряд попередніх процесів, починаючи від вбивства Кірова. —. Це свідчить, що концепції розстріляних опозиціонерів з компартії так само є чужі масам, як і концепції Сталіна і його кліки. — Ні Бухарін, ні перед ним розстріляні Каменєв, Зіновєв, не відбивали дійсного невдоволення різнонаціонального населення СССР. Вони не боролись з большевизмом взагалі, а тільки з тою течією в компартії, яку возглавляє Сталін.

Большевизм, як соціяльна і світоглядова система, стрінувшись з непоборними труднощами, іде до своєї смерти. І то цілком незалежно від того, чи кермує ним Сталін чи керував би Троцький, чи речники всяких в даний час найсильніших в компартії течій. — Течія, яку репрезентує і частинно творить сам Сталін, це одинока течія, яка може довести большевизм до повного вижиття, яка може врятувати його перед передчасною смертю. — Ніякий режім не здає добровільно своїх позицій. Хоч він обєктивно й іде до свойого кінця, то проте субєктивно він не є заінтересований у тому, щоб добровільно положитись у домовину й дати без всякого спротиву накрити себе віком. — Большевизм може дістати останній смертельний удар тільки тоді, коли буде вже сформована відповідна до того сила, яка могла б цей удар завдати. Але само загнивання якогонебудь режіму це тільки ґрунт для зросту революції, а ніколи сама революція. Фермент соціяльний, економічний, ідеологічний це тільки засіб добрий для тих, що вміють ним користуватись. — І мусимо признати, що дотепер в СССР нема ще сили, яка вміла б використати протибольшевицький фермент. Вона буде доперва завтра. Але тим не менше перед очима Сталіна, його кліки і взагалі думаючих кругів компартії, ясно зарисувалась домовина.

Повний розвал на сільсько-господарчому відтинку, на відтинку фабричної промисловости, засобів комунікації, замикання фабрик, хмари безробітних, яких виселюється примусово з міст і промислових осередків на села та в концентраційні табори, до того додаймо армію, яка розлазиться знутра під впливом своїх офіцирів, що вийшли з пролетарських кругів. Ось і той смертний стіл і могила, що замаячили перед очима Сталіна, його кліки і опозиції з компартії. — Тому Сталін мусів поставити собі питання, — що робити, щоб спинити біг всього большевизму, по стрімкім

збіччю у пропасть? Перше, що треба зробити це створити собі наново довіря серед московських мас, а передусім якнайширших кругів московської інтеліґенції, з московського народу зробити ґвардію, що берегла б большевицький штаб „світової революції“ з її вождом Сталіном на чолі. Дальше, з поневолених („союзних“ і „автономних“) народів створити сильну армію тої революції, гарматнє мясо, що ішло б у перших рядах большевицького наступу. Накінець, створити серед народів, що ще не мають „щастя“ входити в склад СССР ні як „союзні“, ні як „автономні“ республіки по можності якнайсильніші диверзійні центри, без огляду нна те, чи є там леґальні, чи нелеґальні секції Комінтерну, що з одного боку вели б саботаж у промисловості всіх тих країн, а з другого — були б у безнастанному контакті з невдоволеними з соціяльних, національних, чи яких інших спонук, кругами тих усіх народів, а передусім тих народів, і з якими прийдеться большевикам зударитись. — Як бачимо, зробити таке переформування і переорґанізування боєвих сил большевицької Москви не легка справа. Не дивниця, що до тих плянів, а ще більше до їх творця й виконавця не мають довіря широкі маси компартії, що бачать дійсний провал будування т. зв. „соціялізму в одній країні“. Незалежно від того, чи сучасна криза большевизму так внутрі ,як іззовні СССР наступила внаслідок глупоти „обмеженого грузина“, чи внаслідок того, що труднощі висунені життям були не під силу Сталінові, Сталін, як керівник тої світової „революції“ не заслуговував на довіря. 1933—1934 був переломовий момент у цілій сталінській ґенеральній лінії. Це був також доказ, що большевизмові остаточний удар може завдати тільки „совітське“ село та визвольні рухи поневолених народів. — Тим разом це був удар пасивного спротиву. В час смертельного голоду „совітський дядько“ дуже часто волів гинути з голоду десь під розваленим плотом, чим йти працювати на фабрику, хоч у промислі бракувало тоді робучих рук. — Піднялися голоси критики, невдоволення з керовництва стало зростати більше, як колинебудь у партії і поза партією. Сталін годиться на помякшання курсу внутрі СССР, сам Кіров права рука Сталіна, особливо на фронті боротьби з селянством, домагається відпруження. — Сталін годиться, але він бачить всю загрозу для себе від того нового курсу. Коли він піде на нову внутрішню політику, так тоді прийдеться йому признати рацію хочби Бухарінові, не зважаючи на те, що він перед тим не розкаявся своїх ухилів. Значить тим самим він дасть цілком задурно опозиції з компартії моральний капітал, арґумент, що він є тільки „обмежений грузин“, а не „наймудріший батько народів“. Правда, якщо опозиція мала б до діла тільки із Сталіном, вона давно скрутила б йому голову. Але опозиція має до діла також із клікою Сталіна, яка вразі відходу Сталіна від влади, опинилася б або в тюрмах, або на якихось сильно підрядних становищах.

Так отже ішло теоретичне помякшання режиму впарі зі зростаючим терором, скерованим передусім проти опозиційних елементів у партії. Сталін, проголосивши, що в СССР соціялізм побудований, дав до зрозуміння, що на якийсь час вводить передишку, щоб на теперішніх позиціях „соціялістичного будівництва“ добре врости в землю. І так народини т. зв. сталінської конституції, її проголошення і вводження в життя ішло впарі з щораз то більш зростаючим терором. — Сталін винищував у той спосіб цих усіх з опозиції, кому мусів тепер своєю політикою признати рацію. І так пішли один за другим, щораз то більш незрозумілі процеси. Визначні вожді міжнародного пролетаріяту признавались до свідомих злочинів супроти „працюючих всього світу“, до співпраці з буржуазією, фашизмом, до шпіонажі і т. д., а ніколи не признавались до своїх опозиційних поглядів на справу дальших ходів большевизму. А всетаки це було головною пружиною існування опозиційних течій в компартії.

Це правда, що Сталін звалює на підсудних всю вину з себе, за свою політику будування соціялізму в одній країні. — Але правда й те, що він на лаву підсудних садить большевиків не насліпо, а по пляну. — Бо приміром, чому тим разом на лаві підсудних не засідав Лазар Каганович, хоч тому сталінському чоловікові вдійсності досі не вдалося ще виконати ніодного пляну, ні одного завдання. — Сталін у першій мірі при помочі показових процесів позбувається большевиків, які є іншої, як він думки щодо потреби большевицької політики. То значить, що тепер треба б робити, щоб він і його кліка вдержалися не зважаючи на все на поверхні життя. Не можна сказати, щоб Сталінові не лежала на серці справа світової революції, справа запанування большевизму в цілому світі, але ці справи Сталін не розуміє інакше, як свою особисту безпеку, своє власне запілля, що дає йому силу й значення. — Натомісць большевиків, що або відносяться до справи большевизму занадто абстрактно, то значить дивляться на нього, як на ідею, або хочуть з большевизму зробити для себе котурни на взір Сталіна, він всякими можливими способами позбувається, одним із тих способів поза скритовбивчою смертю є показові процеси.

Тому на лаву підсудних садиться ідейних опозиціонерів, відповідно приготованих в ҐПУ, між них саджається двох трьох звичайних злодіїв, дефрандантів, що були на високих державних постах і „дєло йдьот, кантора пішеть“. З тим одначе додатком, що на процесі 21, ще й були фільмові апарати в русі. Звичайно, Сталін господар. І тому він не хоче марнувати нічого — з чого можна вичавити хоч одну каплю олію на трибі свого державного апарату. Колиб Бухаріна розстріляло ҐПУ в підвалі „в порядке красниво террора“, довкола його особи могла б звитись леґенда „борця за правду“. — Бухарін, як шпигун, посполитий злодій, а при тому ще лисяче хитрий вбивник, а вдодатку безхребетник, що цілує чобіт, який копає його в зуби, ніколи не може будити симпатій. — Це одно, а друге один процес Бухаріна, як шпигуна, шкідника, спільника·дефравдантів, дає в руки Сталіна змогу ліквідувати сотні, а може й тисячі опозиціонерів, як прихильників Бухаріна так у компартії, як і в урядничому державному апараті вже без всяких показових процесів. Просто так ставиться справу — хто опозиціонер — той прихильник Бухаріна, той шпигун, зрадник і т. д. — Оттак само як підчас громадянської війни, а передусім у час першої пятилітки розстрілювали большевики з ґенеральної лінії на Україні сотні й тисячі українців большевиків як куркулів, куркульських підголосків тільки за те, що вони хотіли будувати соціялізм на УССР без „допомоги братньої московської культури і мови“. — Стріляти їх за те, що вони протиставились асиміляційній політиці московських большевиків, товаришів по партії, було невигідно, бо ж сам Ленін був ніби противником насильницької асиміляції це одно, а друге, воно свідчило б, що большевики не розвязали національного питання. А тимчасом нема на світі ні одного питання, якого не „розвязав“ би ґеніяльний Ленін-Сталін при помочі марксівської діялектики, як голосять старі і новоповсталі доґми большевицької православної віри.

П. Д.

Нам усім треба якнайкраще запізнаватися з усім тим, що діється на тій частині українських земель, ЩО В СУЧАСНУ ПОРУ ЗНАЙШЛИСЯ ПІД МОСКОВСЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ. Треба нам теж знати і про те, що діється на терені цілого СССР, бо події, що грядуть в межах сучасної московської тюрми народів наростають не тільки на українських землях.

Саме для цієї цілі, ЩОБ ЗАПІЗНАВАТИ ЯКНАЙШИРШІ КРУГИ НАШОГО ГРОМАДЯНСТВА ІЗ ЖИТТЯМ В СССР — є призначений „ГЕТЬ З БОЛЬШЕВИЗМОМ“. Видаемо його без ніякої помочі. Тільки передплата уможливить нам довести до того, щоб цей орґан сповняв якнайкраще свою конечну роботу. Тому не гайтеся із висилкою передплати!

Далеко-східній край

Питання Далекого Сходу, а особливо тих земель, що лежать над берегами Тихого океану, а радше побережжя Ніппонського та Охоцького морей зогляду на ніпонський імперіялізм прибирає нині для Московщини поважні розміри. Бо втрата побережжя Пацифіку, а разом з тим втрата портів та островів Охоцького моря з чисто стратеґічних оглядів, була б для кожної Московщини дуже болюча тим більше, що відтиснення Московщини від Пацифіку спаралїжує її впливи не тільки на Далекому Сході, але й на Сибірі.

Якби в майбутньому не представлялась доля Далекого Сходу, одне є певне, що щораз то більше горить Московщині земля під ногами над берегами Пацифіку. Коли ми будемо шукати відповіді на причини цього, мусимо звернути увагу в першу чергу на етноґрафічну мозаїку Далекого Сходу, на рухи племен під національним оглядом, на їх, — а це чи не найголовніше — потенціяльні можливости зриву й революції у війні, контури якої чим раз сильніше зарисовуються на цих землях. Тому такою важною є для Московщини ця позиція, яку вона збирається боронити. Чи оборонить, покаже майбутнє. Минуле виказало, що ворохобний елемент Далекого Сходу (його в 90% складають українці) ніколи не був льояльний Москві. Сильветка Української Державности зарисувалась над берегами Тихого океану й пробудила ці величезні простори до національно-самостійного життя, його змістом були орґанізації й боротьба в них за приналежність до европейської метрополії.

Далеко-східній Край займає площу 4,368.000 км², де живе тепер, не враховуючи сюди військових формацій (вони збільшуються з кожним днем і нині сягають пів мільйона людей біля чотири з половиною мільйона населення. Коли взяти для порівнання число українців на своїх землях, де на 1 км² припадає 65 душ населення — на Далекому Сході 1 людина припадає на 2 км², а в північній його частині 1 людина на 32 км². Густота населення є тут мінімальна, а разом з тим і максимальна можливість кольонізації.

Та треба мати на увазі, що підсоння Далеко-східнього Краю є далеко більше різноманітне ніж у нас. Цей вузький пас землі, що тягнеться від Беринґової протоки до Владивостоку має різний стан погоди в різних місцях, що впливає на розміщення звіринного та рослинного світу. Але такі землі, як Амурський степ, є дуже пригожі на управу рільничих продуктів, чи експльоатацію земних копалин.

Поминаючи й це, Далеко-східній Край має величезні багатства. Плодовита земля є першим скарбом Далеко-східнього Краю. Ліси займають 2/3 цілої площі й дають змогу розвинутися деревляному промислові; це частинно тепер большевики й реалізують. В тих лісах криється безліч звірини, як тигри, рисі, медведі, а на півночі білі лиси, куниці і т. п., в ріках і морі риба, що дає поважний дохід Московщині.

Та найбільш вартісними є копалини Далеко-східнього Краю. Камяне вугілля, що є розкинене по побережжі, є не лише невикористовуване, але й недосліджене. Нафта, руди, срібло, золото — все це ще майже ненарушені багатства й вони чекають експльоатації. Багата в ці копалини головно Амурщина та Зелений Клин.

Не диво, що тут Московщина зміцнюється чим раз більше, бачучи, що ці багаті землі можуть бути відібрані від неї раз назавжди. Здобувала вона їх не віднині різними шляхами: спочатку війнами, згодом кольонізацією, тепер виселюванням туземного населення в глибину московської імперії, як це зробила недавно, виселюючи з Далеко-східнього Краю 30.000 корейців.

Але Далеко-східній Край був здобутий досить пізно. До прилучення Амурського Краю до Росії було тут, за винятком небагатьох російських станиць на Амурі й на березі моря лише кілька тисяч кочових туземців — головно юкагирів та небагато китайських манзів (втікачів). Початок заселення сягає 1855 р., коли в низовях Амуру між Миколаївською та Марійською станицями в 5 осадах було оселено 51 родину з Іркутщини. Після здобуття Амурського Краю почалась примусова кольонізація на р. Усурі забайкальських козаків, частина яких в 1879 р. була переведена на пограничну з Китаєм лінію на південь від озера Ханки. Крім примусової — була й добровільна кольонізація. Так осіли тут в кількості 240 душ у 1859 р. переслідувані в Росії сектанти, т. зв. старовіри; число їх доповнювали згодом теж інші сектанти. Останніх прибувало сюди чим раз більше й більше так, що вже в 1869 р. було тут переселеного населення 21.668 душ.

Ця повільна кольонізація Сибірі пішла швидше вперед після непорозуміння між Росією та Китаєм у 1880 р., коли конфлікт грозив поважними ускладненнями. Після цього московський уряд почав енерґійно кольонізувати Далекий Схід. Йшла ця кольонізація двома шляхами — морським та сухопутнім. Кільки забрано туди людей, московська статистика точно не подає. Але відомо, що торкнулось це в першу чергу України; московському урядові залежало на тому, щоб ослабити активний елемент на Україні й в тій цілі розпочато кольонізацію на широку скалю. Ось кілька цифр, що ілюструють це:

	до 1889 р.	1890	Разом
Харківщина	4 196	6.442	10.638
Полтавщина	1.543	8.039	9.582
Чернигівщина	442	11.193	11.635
Разом	6.181	25.674	31.855

Політичне життя українців на Далекому Сході покороткий час. Після 1890 р. кольонізація сильно підскочила була вперед. Тепер живе в Далеко-східньому Краю біля 750.000 українців і вони, головно на Зеленому Клині, творять подавляючу більшість населення (до 90%). Саме тому, що українці становлять найповажнішу частину населення Далоко-східнього Краю й тому, що вони є найактивнішим елементом, який має за собою вже традицію боротьби, варто їм присвятити кілька рядків.

Політичне життя українців на Далекому Сході почалось дуже пізно, бо рівночасно з вибухом революції 1917 р. Раніше не могло початися тому, що свідомість була мала, а крім того московська влада заборонялa не лише українські орґанізації, але й взагалі забороняла поширювати на Далекому Сході українську літературу та часописи. Лише в ряди годи гостював тут український театр (1897 р.), який нагадував зеленоклинцям їх матірній край і традиції. Це почасти активізувало населення. Воно не лише радо йшло послухати свого слова, але й давало молоді артистичні сили.

Революція 1905 р. дає можливість поширюванню української літератури на Далекому Сході. Першими відгукнулись наші моряки з владивостоцького порту. Вони оснували першу на Далекому Сході бібліотеку з українськими книжками. Згодом виростають теж інші орґанізації: 1907-8 рр. основується у Владивостоці „Студентське Товариство Українців“, 1910 р. „Просвіта“, 1911 р. „Український Клюб“.

З вибухом світової війни уряд припинив діяльність цих орґанізацій аж до революції 1917 р., коли українська стихія на Далекому Сході прорвалась, намагаючись створити власне, з метрополією спільне життя. 11. VII. 1917 р. скликано перший Далеко-східній Зїзд, на якому оформлено думку про конечність боротьби з Московією та духові звязки з Україною. В тій цілі вислано до Петербурґу домагання автономії, створено пропаґандові курси, піднято думку створення власного шкільництва, а врешті що найголовніше, рішено створити українські полки, які мали б боронити інтересів української кольонії на Далекому Сході. Так зроблений був почин створення української армії на Далекому Сході.

Січневий Зїзд 1918 р. в Хабаровську надав цій орґанізації більш реальні форми, покликуючи до життя „Тимчасовий Комітет“, що був найвищою владою української кольонії в Азії. Йому між іншим підлягав Штаб Далеко-східньої Української Армії. Наслідки бу-

ли ті, що ген. Хрещотицький творить першу боєву частину української армії; за ним пішов ґен. Вериго і ін. Молода українська армія Далекого Сходу мала проти себе вороже настроєні відділи російської армії — білої та червоної, що в ті часи йшли спільно проти українців. Омський уряд білоґвардейців почав рішучу боротьбу з проявами національного відродження Зеленого Клину, а згодом большевики після перемоги над Денікіном — перемогли військові сили українців Далекого Сходу.

Українська політична еміґрація Далекого Сходу після окупації большевиками Зеленого Клину вийшла за межі СССР, згуртувалась головним чином у Харбіні. Там далі веде пропаґанду за приналежністю Зеленого Клину до України й за поваленням большевизму не лише в Азії, але й на европейському континенті. Так основана в 1935 р. „Спілка Української Молоді в Харбіні" ставить своєю ціллю пропаґанду серед українців Манджурії незалежности України й визволення Зеленого Клину.

Але з другого боку большевики втягають в ряди червоної армії на Далекому Сході тих українців, що знаходяться тепер у межах СССР, щоб кинути їх проти природніх союзників. Ось що про це пише американський кореспондент, який перебував недавно в Хабаровську, де міститься штаб Бліхера: „У тих червоноармійців (що він їх бачив — З. В.) дещо інша форма ніж у бліхерівських вояків. І балачка їх якась мягша. Показується, що це все українці, сини українських селян, висланих у ці сторони. Юнаки були відокремлені від родини і сформовані в спеціяльні військові відділи, які називаються „колхозними дивізіонами".

В приморській та пограничній полосі були вибудовані села з бараків, куди переселяли цих молодих людей і вчили військових наук. Реґулярна бліхерівська армія докінчує тепер їх науку. Це щось ніби „совєтські козаки".

Поруч українців живе на Далекому Сході деяке число й інших національностей та племен. Поминаючи москалів, яких число сьогодні є там досить велике, живуть там ще білоруси (40.000), поляки, литовці і ін. Всі вони не мають змоги жити організовано, вже хоч би тому, що є їх мало, а заразом з тим є вони розкинені на цілій величезній площі Далеко-східнього Краю.

Назагал усі старі тубильчі племена Далекого Сходу стоять на низкому ступені розвитку.

До більш культурних зпоміж них належать **корейці**, що живуть в південно-західній частині Усурійського Краю, в околиці Похотської затоки й на манджурському пограниччі. Зустрічаються по селах в південному Усурійському Краю та в окремих фанзах (дворах) по р. Усурі біля Хабаровська. Займаються вони головним чином хліборобством. Як ми вище згадували, большевики більшість їх виселили. **Китайці** живуть головним чином в південній частині Далеко-Східнього Краю, частинно кочуючи, частинно живучи осіло. Займаються головним чином торгівлею, а по містах рушним промислом і пачкарством. Головно пачкують опій у містах Далекого Сходу, в яких майже половина населення (тепер!) віддається цьому налогові, з чим безуспішно ведуть боротьбу большевики, хоч правду кажучи, не дуже вони й борються, бо опій ще більше від терору обезволює людей, а це й є центральним пунктом большевицької системи.

Гольди — племя тунгузького походження. Заселює береги ріки Амуру, головним чином правий її беріг, праві притоки р. Амуру — по р. Сунгару та береги озера Ханка. Назва „гольди" стала відома від 1850 рр., а походження їх є незнане. Самі гольди називають себе різно, лише чужинцям виясняють, що є „Амур-гольди", „Усур-гольди" та „Сунгар-гольди". Все це лише різні відлами того самого племени, яке заселює різні території.Сучасна їх територія була давніше занята іншими більш культурними племенами — **дугерами**, які були одним з манджурських племен. Дугери внаслідок московської інвазії подались до Манджурії, а їх територію заселили гольди, що рівнож під московським напором подались далі на схід із своїх територій. Точного числа гольдів не знаємо; є їх приблизно біля 2000 душ. Релігія їх стоїть під впливом китайського конфуцеїзму та шинтоїзму. Від китайців прийняте й ціле духове життя гольдів. Нпр. гольди, будучи під російською владою, платили манджурським нойонам податки, а російської влади взагалі не признавали. Нойони, що жили в Манджурії, були суддями гольдів у їх приватних справах, хоч останні мали в себе російські суди, а нойони не мали ніяких санкцій супроти гольдів. Китайська культура цілком опанувала духове життя гольдів. Треба мати на увазі, що гольди економічно були цілком залежні від китайських купців, які купували в гольдів рибу, звірину, а їм продавали свої вироби. Ця економічна залежність витворила поволі й культурну залежність.

Ольгі — нарід, як і гольди, тунгузького походження, живе по обох боках р. Амура — в сусідстві гольдів і біля затоки де Кастрі. Стоять вони на дуже низькому поземі; їх мова — це відтінок гольдської говірки. Релігія шаманство, що вилилась тут у пошану й обоготворення медведя. Головним їх зайняттям є ловля риби, годівля собак, яких вживають замість коней. Раніше жили вони в горах Станового хребта, але стративши оленів, яких вживали до ловлі, зійшли вниз над Амур і тут осіли. Є їх назагал до 1000 душ.

Гиляки — найстарше племя Сибірі з ґрупи т. зв. палеосибірців, під нинішню пору нараховує до 4000 душ. Живуть гиляки над Амуром, по Південному побережжі Охотського моря та на Сахаліні. Головне їх заняття — це рибна ловля та полювання. Релігія їх — стара, шаманство, хоч поширене було досить православя. Історичних традицій не мають ніяких, збереглась лише неясна память про боротьбу між сахалінськими та амурськими гиляками, ще 7 поколінь тому.

Чукчі — виводяться від палеосибірців східньої ґрупи. Є це чи не найчисленніше племя, бо сягає 12 і пів тисяч людей. Живуть на величезній території від Беринґової протоки до р. Індагирки й від Півн. Полярного моря до рр. Анадиря та Великої й Малої Анюї. Поділяються вони на: **оленних** (чавчу), що блукають із стадами в середині краю; **приморських** або сидячих, що живуть по побережжі Полярного моря від Шелагського до Чукотського півострова; **кочових** — що займаються переважно годівлею. Релігія їх є анімізм та шаманство, а обоготворюють ворону та медведя. Мова досить розвинена, споріднена зрештою з мовою американських племен. Звичаї та духове життя стоять на досить високому рівні.

З москалями зустрінулись вперше в XVII. ст. 1644 року козак Стадукин, що перший дав москалям знати про чукчів, закладає Нижньо-колимський остріг для боротьби з чукчами, що кочували тоді, як на сході, так і на заході від річки Колими. Після впертої кривавої боротьби остаточно лишили лівий беріг р. Колими, відтіснюючи при відступі ескімоське племя мамалів з побереж Льодового океану до Беринґового моря. З того часу більше, як сто літ, не переривались криваві зудари між чукчами й москалями. Територія чукчів граничила з Росією по р. Колимі. В цій боротьбі виказали чукчі незвичайну енергію. В полоні самі себе вбивали, щоб не жити в соромному ярмі у ворогів, але й вибивали до ноги схоплених москалів. В 1770 р. чукчі розбили до ноги військову виправу Шестакова, знищили Андирський остріг, а всіх полонених москалів вирізали до ноги. Від тоді аж до часів большевизму Росія не зачіпала чукчів й фактично визнавала їх незалежність. Хоч номінально належала ця територія Росії, то чукчі навіть податку їй не платили.

З 1848 р., щоб навязати сякий такий контакт з чукчами почали москалі з ними торгівлю; влаштовувано тут величезні ярмарки, на яких скуповували товари чукчів, а їм продавали в заміну свої продукти. В цей спосіб намагався російський уряд бодай економічно узалежнити від себе чукчів.

Після війни большевики звернули на чукчів особливу увагу, створивши т. зв. Чукотську Національну Округу в 1931 р. з Андирського, Чукотського районів та частини Якутської АССР. Площа цієї округи сягає 736 тис. км² з 6,2 тис. меш. після офіційної совітської статистики. Останніми часами будують тут большевики авіобази з лінією Москва — Іркутськ — Петропавловськ на Камчатці.

Негдальці — племя тунгузького походження, жи-

(Докінченя на 10 ст.).

МОРАЛЬ у СССР

Оповита таємницею, Совітська Україна здавна вже цікавила мене, захоплювала мою уяву, жадну пригод, та притягала до себе. Тому то в листопаді 1930.р перейшов я Збруч та опинився в СССР. Радянофілом, а тимбільше комуністом я не був. Тому й міг дивитися на все, що діялось кругом, отвертими й тверезими очима, а не крізь притьмарені окуляри партійника.

Рік перебув я в тюрмах ҐПУ та Допрі Камінця Подільського, 2 місяці в Житомирі, а опісля знову засуджений окремою нарадою ГПУ в Харкові на 5 літ заслання на північ. Перебуваючи там отак кілька літ мав я нагоду бути наочним свідком неодної цікавої картини тамошніх обставин.

Насамперед вразили мене глибоко –– моральні відносини. Неодин може й не хоче вірити в правдивість тих картин, таких гидких і противних нашим моральним почуванням. Та це таки була дійсність, що її можна було бачити 1930. р. в Лєнінґраді чи Москві, а певно й у Харкові, чи Києві.

Ось одна картина. Носії деморалізації („нудисти") пустили на вулиці міст гуртки цілком нагих мужчин та жінок, з червоними лентами через рамя. На тих лентах білілися написи: „Да здраствуеть безстісненее!" „Нє надо сороміться людскаво тела". Такі чвірки переходили через головні вулиці, переїзджали трамваєм і голосили на кожному кроці свої кличі, що „без сорома і стида должні люді сматріть на людей"...

20 літ большевицької „революції", двадцять літ отакої пропаґанди встигли виховати цілі кадри молодого покоління, „вільного від буржуазних моральних предразсудків", та вплинути на загал.

Ось вам образки наслідків тої пропаґанди. Заходжу раз до десятника лісоробів Кунікова. Чотиролітній його синок обірвав за збитки від батька трохи паском. І в відповідь на це, як не сипне він батькові ординарною лайкою! Які лише матюки можна почути в СССР, летіли з уст дітвака на батькову адресу.

Батько не реаґував на це ніяк. Бо це ж там нічого надзвичайного. Без матюка не скаже ніхто одного речення, не вяжучись зовсім тим у чийому товаристві говориться. І то однаково мужчини, як і жінки, чи молоденькі дівчатка...

Заходжу до села Лодьми, на схід від Арханґельська. Разом із товаришем з житомирської тюрми, Боднарчуком, перейшли ми майже все село, стараючись купити собі дещо харчів. І ось бачимо жахливу дійсність: на 140 хат около 90 гейби запечатані, з причини — венеричних хворіб!... Доходять вони там до величезних розмірів: чимало є округів, де 75% усього населення заражене тими недугами!.

‚Нужда і голод, а дальше розстріли та засилка великої скількости громадян, що полишають своїх дітей безпритульними хуліґанами, дають цілі хмари носіїв деморалізаторських кличів, та — венеричних недуг.. По всіх вулицях та ринках аж кишить від проституток, що продають сточене недугами своє тіло кожному за кусок сухаря, чи брудну рубльовку.

Немалу ролю грають тут і т. зв. „современні" (часові) подружжя, що про них склалося стільки різних анеґдот. Про досмертне подружжя не думає ніхто. Женяться без застанови, без розбору; бо ж кожної хвилини можна розвестися. Коли якась жінка прим. працює в маґазині, чи харчівні, то скоро знайде жениха. Та цей жениться очевидно лише тому, що жінка буде приносити йому крадені в маґазині харчі. Та скоро вона перестане працювати в маґазині, то муж, не бачить інтересу жити з нею дальше і розводиться. Я знав одного (був це капітан Кузнєцов, із корабля п. 4. пригороднаво пароходства), що женився 73 рази.

Наслідки такої свободи в супружих справах може уявити собі кожний.

Вдодатку заведено там такі відносини, що батьки не дуже то можуть впливати на своїх дітей, головно ж тоді, коли ті діти належать до комсомолу. Бо такий комсомолець має змогу за найменшу дрібничку пімститись жорстоко на батьках. У кожний його донос про непролетарське наставлення батьків, завжди повірить влада без застережень. Це підбехтує розгнузданість зіпсутої молоді, вбиваючи в її душі в зародку підставові почування моралі.

Приміром у селі Ісакогорско комсомолку Нюру почала родина ганьбити за безсоромну поведінку з одним комсомолцем у їхній таки присутності. Розсердилася комсомолка, вихопила револьвер і, не багато думаючи, поклала трупом брата, сестру і матір. Чи за цей злочин стрінула її яканебудь кара?... Ніяка! Бо вона була комсомолка, а про вбитих сказала, що вони не дозволяли ходити їй на комсомольські сходини, намовляли молитися і ходити до церкви та критикували совітську владу...

Дуже часто змушує жінок до продажної розпусти прямо — голод і нужда. Неодна молоденька дівчина з відразою сходить на дно моральної гнилі, та мусить, бо лише продажжю свого тіла може врятуватися від голодової смерти... З тих самих причин висилають дуже часто на такі ганебні „заробітки" батьки своїх нелітніх дочок, а то й мужі своїх жінок... Отак то не лиш свідома большевицька аґітація, але й голод та нужда збільшують ту моральну гниль, що в наслідках родить мільйони жертв венеричних недуг, ідіотіння та божевілля хворих.

Минулого року писали большевицькі часописи про те, що в Одесі зігнано на корабель кількасот „жінок легких обичаїв", та затоплено їх у морі. Це й були власне ті божевільні примари, що були невидержимим тягарем навіть для большевицької супільности!...

Пишуть, що безкарна розгнузданість комуністів була лише в перших роках революції. Та це брехня. Свідчить про це вимовно „Правда Сєвєра" з червня 1933. р. В тому році в Арханґельську забрали комуністи одну церкву; привели тут арештованих „ворожих клясово" дівчаток, казали їм наносити до церкви соломи, а тоді — комуністи усіх тих дівчаток знасилували там...

Дуже багато писали теж большевицькі часописи про боротьбу з алькоголем „Далой с водкою!" „Геть горілку, що задуманює уми робітників!" „Тюрмою карати тих, що пють!"... Та я бачив щось цілком не те. Я бачив пяних селян, робітників, міліціонерів і комуністів, та жінок, на кожному кроці. Це й оправдане. Позбавлена віри та всяких поривів, тероризована безустанку, й притиснена нуждою і голодом людина в „батьківщині пролетаріяту", шукає розради в горілці. Тому й поширена так дуже в Совітах піятика. Пє там кожний: пє певно самогонку повною шклянкою і той, хто пише „Далой с водкой!" Пє урядовець, щоб хоч на хвилину забути про жахливі відносини, пє й нуждар, щоб убити свою свідомість і вертаючи зимою до хати — замерзнути на дорозі і тим способом вирватися зі „щасливої країни" та „раю світового пролетаріяту".

П. М-й.

ДАЛЕКО-СХІДНІЙ КРАЙ

(Докінчення).

ве над берегами р. Амгуні та її приток, по берегам озер Орел та Гля. Мало чим різниться від тунгузів, хоч кількісно дорівнює їм (1000 душ). Головне заняття — рибна ловля. Прийшли сюди зі Станового хребта.

Крім цих є ще дрібніші, що числять по кілька соток душ і є в стані вимирання. До них належать юкагири, айну, алеути та орачі. — Ці всі племена можуть бути використані в партизантській боротьбі з Московщиною, що на цих величезних просторах вповні можливе. — І хоч ці всі племена не можуть мати ніяких даних, щоб творити свої держави, то проте приєднання їх до нашої справи може нам дати яких дві три сотні пар рук, що вмітимуть обходитися із зброєю. — А такими руками не можна погорджувати.

ВОВК З.

Юдина робота

Знаним є загально, що п. ред. Назарук був колись визнавцем т. зв. „лівих“ поглядів, а симпатиком деяких большевицьких світил, з яких одно сьогодні дотліває у Мексику, а друге вспіло вмерти, здається, своєю смертю. — Не маємо ніяких даних чи цей пан зірвав сьогодні вже раз назавжди й зовсім щиро з давнім табором. **Бо те, що він редаґує католицький орган ніякого доказу на це нам не може дати.** Навпаки його робота свідчить краще всього, що він по своїй волі чи неволі, свідомо чи несвідомо, а все ж таки веде стару свою отруйну роботу. А робота та є тим небезпечніша, що вона **йде рівнобіжно до ґенеральної лінії Комінтерну,** прикриваючись шильдом католицького органу. А знаємо дуже добре з комінтернівської практики про впроваджування до всяких організацій, не виключаючи церкви, своїх людей і навіть цілі свої ячейки.

У своїй статті „Психоза між поляками“ (Н. З. з дня 3. IV. 1938) згаданий редактор приходить до висновку, що націоналізм є більш небезпечний чим большевизм і тому його треба всякими способами нищити. Як приклад подає п. Назарук м. ін., що римокат. священика у Любоні вбив поляк-націоналіст, а не комуніст (большевик). (Як воно було направду, ми не знаємо. Але ми знаємо, що большевики використовують всяку нагоду, щоб влізти в націоналістичні ряди всіх народів світа. І тому не дивниця, коли б і тим разом ми мали до діла з маскою...).

Спеціяльну увагу присвячує п. Назарук др.-у Донцову. Напади згаданого пана на дра Донцова **носять на собі всі знамена большевицької тактики в боротьбі з націоналізмом** і то не тільки щодо форми, але й щодо змісту. Що автор цих брудних лайок відчасу до часу зітхне до Господа Бога цілком не значить ще, що він мусить бути католиком. — Методи п. Назарука у „полеміці“ з др. Донцовим є підозріло подібні до тих методів, які примінював до своїх жертв Яґода, а примінює тепер Єжов. — Вперед змішати з болотом свойого ідейного противника, приписати йому всі можливі і неможливі до здійснення злочини, а відтак поставити під стінку, щоб знищити навіть саму можливість існування традиції. Відомо, ми застерігаємось проти того, щоб нам робити закид, мовляв, ми посуджуємо п. Назарука у співпраці з ҐПУ чи його філією з Комінтерну. **Ми стверджуємо тільки дивну подібність між двома явищами, що різняться між собою тільки під оглядом скількостевим.**

Не було б нічого дивного, коли б п. Назарук розправлявся з націоналістичною теорією дра Донцова, обороняючи якусь свою. Це йому можна робити. Але він знає, що союзником дра Донцова є саме життя і тому важко йому було б розпочати чесну боротьбу з противником. — А зрештою п. Назарукові цілком не йде, про самого дра Донцова, **він бореться з націоналізмом взагалі,** без огляду на це, чи це є націоналізм польський чи український. Не даром у своїй статті „Психоза між Поляками“ він наводить примір з вбивством римокат. священика у Любоні. — Дуже можливо, що хлібодавець п. Назарука не читає „Нової Зорі“. Бо дивно було б, **як може католицький орган так далеко іти на руку пропаґанді Комінтерну.** Можливо, що сам п. Назарук не відповідає за свою роботу, можливо, що йому тільки відбивається старе. А це є можливе. Бо — як пише сам п. Назарук у згаданій статті „Навіть коли в час підприняте вишколення характеру може утривалити засади і збудити теоретичне обридження до чогось (прим. до „лівих“ поглядів — складач) — то наглий імпульс (викликаний приміром монетою або шантажем — складач) може перекреслити це в мінуті“.

Правда, **під впливом яких імпульсів п. Назарук послугується комінтернівськими методами супроти націоналізму не знаємо.** Але його роботу можна підтягнути на тому відтинку його діяльности під **6 точку інструкцій Комінтерну,** поданих у „Новій Зорі“ з 27. II. ц. р. **„Напад на ідеї, як на провідників, повинен бути постепенний — треба починати від другорядних тез і поглядів, творити „праві“ і „ліві“ відхили. Оскільки авторитет провідників підважений, організація не зуміє опертися відхилам“.** От і п. Назарук чіпився „роскоші ножа і крови“....

І так, повертаючи до статті п. н. „Психоза між Поляками“, яка ніби розпочалась про справи між поляками, щоб опісля вдарити ще і ще раз по націоналізмі, бючи по др. Донцову. І так він пише: „Це т. зв. „вольовий“ націоналізм, що вже багато літ виразно пропаґує „роскіш ножа і крови“, просто для емоції: так хочу і так зроблю, а на „холодний розум“ дивлюся з погордою! На релігію маю такий погляд, що Христос був бунтівником. Ось суть вольового націоналізму, яким уже довго затроює нашу молодь і нашу суспільність головно один загально знаний шкідник...“ Ось і маємо можність чути, як „чорт літанію співає“. — Виходить, що др. Донцов тільки про те писав і говорив, що про „роскіш ножа і крови“, виходить, що волевий світогляд це попросту культ глупоти. **Чи не в той спосіб Вишинський будує свої акти оскарження?** — Так! П. Назарук не шукає за якимись помилками у дра Донцова, бо йому цього непотрібно. Він хоче знищити націоналізм і тому приписує йому всякі безглуздя, рахуючись з тим, що багато є лінивих запізнатись ґрунтовно з творчістю дра Донцова, а волять послугуватись поодинокими цитатами вирваними з його статей чи книжок. П. Назарук знає це і собі цитує дра Донцова менш-більш так, як цитують деколи хочби св. Письмо... „Пішов Юда і повісився“ — а перекинувши декілька сторінок находять потрібне для себе речення.... „і ти піди і зроби так само“.

Максим Вергун.

Змарнований капітал

Непевно чується Москва на Українських Землях, не зважаючи на великанську машину гноблення та визиску, якою вона там розпоряджає. Тимбільше, що ця машина виказується вповні нездатною до цих завдань, які вона має сповняти, — це значить підготовити й перевести добровільне злиття українського народу з народом московським. Компартія на УССР здеморалізована, сам Хрущов мусів це відмітити, щоб мати оправдання, коли його поставлять на шлях Кудрявцева, що кінчиться в ҐПУ. — „Я спостерігав в деяких наших орґанізаціях нелад і брак карности. В Києві та по містах є нажаль члени партії, які відмовляються працювати, не зважаючи на те, що нам гостро бракує кадрів“. („Вісті“, 8. VI. ц. р.). Просто партійці наплювали на „світову революцію“ і домагаються вигідних посад в установах або командних в партії. — А Хрущов наказує „строго робіть, що кажу, а то будемо примінювати до вас певні засоби принуки“. Ми знаємо случаї, що визнавці якихось ідей гинуть за них, стають мучениками. Але ми не знаємо випадку, щоб хтось міг стати апостолом якоїсь ідеї, яку він мусить голосити під загрозою дула револьверу. — Партія стала збіговищем карієровичів, які при Сталіні хочуть робити карієру, хто ту карієру думає робити, приміром, при Троцкім той йде землю гризти. Сталін хоче, щоб партійці тільки йому дякували за хліб насушний!

Ця машина від зливання народів, ця тічня безхребетних людей у більшості, тепер сповняє ролю залізного вала, що душить життя українського народу, українських колгоспників, робітників та інтеліґентів. — Минулися часи Скрипників, а навіть Хвиль, Любченків та Затонських, карта добровільного зливання всіх народів бита! І сьогодні Хрущов — рамя й голосник Москви в Києві говорить: „Ми знищили досить таки багато ворогів, але у нас це лишився їх прошарок... Не повинні нас заспокоювати ні оплески ні привітання ні одноголосне голосування. Ми повинні твердо памятати слова тов. Сталіна, що поки існує капіталістичне оточення, що нас будуть засилати шпигунів і диверзантів“ (Хрущов. З його промови на IV. київ. обласн.

парт. конфер.). А був час, що Москва часом вірила, що українська раса справді скінчить радісно самовбивством, щоб тільки жила світова влада Москви. Вона навіть безпардону нищила своїх похапних спеців від асиміляції. І так скотилась неодна голова попередників сьогоднішнього Хрущова тільки за те, що вони тому 10—12 літ голосили ті гасла, які голосить сьогодні Хрущов. — Так Не можна вірити українцям. Не можна покладатись на слова й обіцянки запроданців та поражеенців українського народу,що в його імені зголошують охоту зливатись із московським народом.

Українська раса в боротьбі непомильна. І хай їй тепер бракує одного керівництва ,тим не менше її боротьба з московським імперіялізмом нищить загарбницьку московську націю. Вона розкладає її, вона розріджує населення московських земель, вона пожирає найбільш енерґічні одиниці московського народу. — ! саме ця первісна боротьба, боротьба без одного пляну, наосліп, на сотні фронтів, часто без думки про побіду, підготовляє другий етап боротьби українського народу, саме — етап орґанізованої боротьби. Тоді він обійме собою цілу московську імперію, кожний квадратовий кільометер, на якому живуть українці, байдуже чи це будуть українські етноґрафічні землі, чи це будуть українські оселі в азійській частині московської імперії.

Недаром Хрущов каже „не повинні нас заспокоювати ні оплески ні привітання“. Чи раз оплескували промови московських сатрапів в Україні ці всі Любченки та Затонські? Нераз! І що з того? Московські сатрапи божеволіли, тратили орієнтацію, попадали під вплив місцевих умовин і йшли відтак, коли не до лікарень для нервово хворих, то під застінок НКДВ (ГПУ), або в тюрму чи заслання. — Де ділись Постишеви, Хатаєвичі, Кудрявцеви? Пішли на шмельц, як вистрілені патрони. Що сталося з Любченками-Затонськими? Вони дали доказ, що зрадник національних інтересів, — злочинець, ще через те саме, що він зраджує свою націю, не перестає расово належати до своєї, зрадженої ним, раси, що він зрадивши Україну не може стати москвином. І як такий завсіди буде перешкаджати Москві, мимо своєї волі навіть „зливати“ український нарід з московським. А що на цю принаду вже ніхто не ловиться й вона вже вимокла доостанку, то пощо вона буде висіти на гачку і відстрашувати рибу. Краще заложити якусь іншу. — І Москва закладає іншу принаду.

Тепер в СССР є модна переписка між „союзними республіками“, між поодинокими областями, фабриками, заводами. Пишуть приміром московські чекісти чи їхні „секретні сотрудники“, що є призначені до „праці“ між робітниками якоїсь фабрики в Києві, від імени українських робітників лист до „любимого“ Сталіна й московського народу“ на руки робітників-москвинів, що працюють на фабриці у Москві. Відтак скликується робітників-українців на мітинґ, на якому відчитують цей лист і після „одноголосного“ одобрення під загрозою нагана або прогнання з праці чи заслання в концентраційні табори, цей лист висилається до Москви і до редакцій газет. За день-два приходить відповідь із Москви. Москвини виражують свою радість зприводу „радянського патріотизму“ українських робітників. Пригадують при тому, скільки то московський нарід дав доброго Україні, розуміється, не згадуючи ні словом навіть про таке благо, як венеричні недуги, що ними Московщина так само, як і своєю „культурою“ і своїм ленінізмом обдаровує наш нарід. — Так само робиться і на Білорусі і в Грузії і в Середній Азії.

Можемо запевнити Москву, що ця метода підготовки добровільного зливання поневолених народів московської імперії з московським народом, ще менше дасть Москві користей чим ці всі Петровські, Затонські та Любченки І вона в першій мірі повинна розстріляти того, хто винайшов цю методу. Бо ця метода асиміляції українського народу тільки одне зробить на Україні: кожного колгоспника, кожного робітника введе в лави безпосередньої боротьби з московським імперіялізмом. Це, що колись робили сьогодні розстріляні Яворський, Бадан і інші українські вчені „марксисти“, те сьогодні вчаться робити українські робітники, колгоспники та рядова інтеліґенція. — Москва вибрала найгіршу дорогу, але вона таку саме була змушена вибрати. Вимордувати українську расу вона не всилі. — Ми вже маємо чим її шарпнути. І то якраз при помочі таки її пляновоі господарки. — Не доставив Донбас вугілля й Криворіжжя заліза, а Україна взагалі хліба. І перестає димитись з фабричних коминів на корінно московських землях, на Уралі так само, як і в буржуазно-капіталістичних країнах внаслідок кризи. — Значить треба трохи панькатися Москві з Україною. Значить не можна витерти її з лиця землі чекістською радиркою. Значить нема ким заступити українців ні коло фабричних станків, ні в колгоспах ні в армії.

Москвини дуже добре бачать цей глухий кут, куди вони зайшли з „розвязкою“ українського питання. І тому побіч бездонно дурних листів, що їх виписують чекісти в імені українського народу на честь Сталіна й московського народу шириться рівночасно на українських землях рівнож дурну стару концепцію „трьох Русей“, що збанкротувала наявно ще 1917 р. — Проголошується триєдинність одного „російського народу“, що в його склад нібито входять Україна, Білорусь і Московія, як невідємні частини одного цілого, нерозривного. — Що це є? Це є наслідок ослаблення Московщини у боротьбі з нами. Вона, не зважаючи на все, що ще лепече про своє передове становище серед „рівних народів СССР“, вже сьогодні приготовляє окуп, яким схоче заплатити нам за те, щоб ми тільки не відривалися від неї. Азійські простори, азійські народи, ось чим хоче Москва окупити перед нами ненарушність її імперії. Вона намагається нас і білорусів — нинішних вязнів її тюрми народів — іменувати ключниками від цієї тюрми народів. Москва плянує завести московсько-українсько-білоруську управу у своїй тюрмі народів! — Але ми на це не підемо.

І байдуже, чи існує „капіталістичне окруження“ СССР чи ні, боротьба з Москвою не перерветься доти, доки не замкнемо її в границях її безспірно-етноґрафічних земель. Всякі байки про те, що заграничні „фашисти“ засилають диверзантів в СССР, щоб бунтувати поневолені народи, мають ту саму вартість, що байка про вигадання німцями України. —

А коли навіть і є так, коли заграничним Лоренсам і вдається орґанізувати бунти поневолених народів у межах СССР, то це свідчить не про що інше, тільки про немічність усіх асиміляційних тріків Московії. — Видно, що ці агенти, які живуть, коли вони є в СССР, і ділають під безнастанною загрозою розстрілу, мають кращі арґументи й кращі засоби своєї аґітації, чим большевицькі аґітатори, що на свої послуги мають всі вигоди, які їм тільки може дати пануючий режім. — Це дуже добре знають самі большевики, але їм незручно признатися, що диверзію на Українських Землях робить сам колгоспник, сам робітник, сам червоноармієць, сини українського народу, які не чули ніколи, ні не бачили на свої очі іншого заграничного шпигуна, диверзанта й фашиста, як свій власний голос національної совісти, як себе самого.

С. О.

Це число висилаємо на адреси частини тих, що для них специяльно треба добре слідити події на українських землях під Московією. Залучуємо чек. Вишліть негайно ним передплату. Цим причинитеся до тривалого існування „ГЕТЬ З БОЛЬШЕВИЗМОМ“ і матимете цей орган постійно у себе. Якщо не маєте двох попередніх чисел—напишіть на чеку й Адміністрація вишле Вам.

Спроба нової московської диверзії

Большевицька Москва, рахуючи, що скоро у Франції пічнеться громадянська війна, готується до нової світової диверзії.

Большевицька політика єдиного робітничого фронту без співучасті „соціял-зрадників“ з Інтернаціоналу II. провалилася в Німеччині від гітлерівського удару. — Большевицька політика „народнього фронту“ — політика троянського коня, банкротує в Еспанії.

Тепер п. Швернік, може в недалекому часі наслідник Димітрова, являється речником нової світово-диверзійної політики червоної Москви.

7. V. ц. р. в Женеві на пленумі Виконавчого Комітету Міжнародного Руху за мир Шверник, що репрезентував там большевицькі „профспілки“ говорив, що теперішні політичні обставини вимагають від міжнародного руху за мир сціплення сил демократичних країн, щоб можна було успішно боротись з німецьким та італійським фашизмом і ніпонським імперіялізмом. — Він говорив, що большевики завсіди були за мир і використовували всякі нагоди, щоб змобілізувати демократичні держави при помочі Союзу Народів, при помочі реґіональних пактів про взаїмну допомогу, проти „аґресорів“ (напасників). Але вийшло таке, що уряди демократичних держав починають переговори з „аґресорами“. Приміром Англія з Італією. Та проте Шверник не тратить надії, що можна найти спосіб на здушення „аґресорів“. І він подає навіть цей спосіб. — „Насамперед, необхідно ізолювати міжнародній фашизм обєднанням усіх послідовних прибічників миру в кожній країні проти реакційних елементів, які зраджуючи інтереси власного народу, входять у змову з фашистівськими загарбниками“. — Це як бачимо ще політика „народнього фронту“. Про робітничу клясу тут ще ані слова. Наразі апель до демократії — а передусім „соціял-зрадників“ з Інтернаціоналу II і його різних прибудівок. Яке завдання ставить цим „послідовним“ прихильникам миру Шверник? — „Друзі миру в кожній країні, повинні вплинути на уряди своїх держав, щоб вони виконували взяті на себе міжнародні зобовязання, здійснювали політику колєктивної безпеки і взаїмно допомогли і сприяли зміцненню Союзу Народів“.

Дальше Шверник дає вказівки як повинно відбуватися отце впливання „друзів миру“ на свої уряди. — „Друзі миру повинні добиватися від своїх урядів припинення торгівлі з фашистськими аґресорами“, надання Іспанії і Китаєві можливості придбання зброї для захисту своєї незалежности. Тимсамим буде дана відсіч замахам фашизму на свободу народів“. Це мав бути той одиноко доцільний засіб, щоб приборкати „аґресора і зміцнити справу миру“ на думку чергового Кремля, або як Шверник каже „Трудящих Радянського Союзу“. Стільки відноситься до світової демократії. Але на тому не кінець промови Шверника. Дальше, а то є саме найголовніша її частина, звучала так: „Особливо необхідно підкреслити виняткову ролю робітничої кляси. Радянські профспілки є найбільш послідовними борцями за встановлення профспілкової єдности в усьому світі для боротьби проти фашизму і війни. — З цією метою профспілки СРСР висунули конкретні умови для встановлення єдности профспілок СРСР з міжнародним обєднанням профспілок, суть яких зводиться ось до чого:

а) до активізації міжнародного обєднання профспілок у питаннях боротьби робітничого класу проти війни і фашизму;

б) до використання всіх засобів пропаґанди і аґітації проти війни й фашизму (робітничих зборів, преси, радіо, кіно і ін.);

в) до орґанізації в усіх країнах пролетарських санкцій проти держав аґресорів — Німеччини, Італії і Японії (відмовлення від вантаження суден країн — аґресорів, відмовлення від перевезення вантажу в ці країни організація страйків на підприємствах, які виробляють зброю і предмети спорядження для аґресорів і так далі);

г) до активної допомоги Іспанії і Китаєві в їх боротьбі проти аґресорів — Німеччини, Італії і Японії;

д) до сприяння обєднанню профспілок у тих країнах (США, Чехословаччина, Канада, Південна Америка і т. д.), де вони є ще розколені, або де є яканебудь загроза розколу;

є) до підтримки в боротьбі проти фашизму і війни єдиного пролетарського і народнього фронту в тих країнах, де він уже існує...“

Одже ж, як бачимо, червоний Кремль видвигнув нічого собі пропозиції. Робітничі санкції!

Ми є переконані, що большевицькій Москві не то одного світового, але навіть одного европо-азійського Совітського Союзу не вдасться построїти. Ми є переконані, що недалекий той час, розуміється в історичному розумінні, коли московська тюрма народів розвалиться від революції поневолених народів. Але ми знаємо, що Московщина має ще велетенські засоби і матеріяльні і моральні, які дають їм можність відограват назовні ролю світової потуги, а внутрі імперії душити десятки поневолених народів.

До матеріяльних засобів експанзії московського імперіялізму назовні і внутрі СССР належать незмірим багацтва земель поневолених народів. Наведемо тут тільки за большевицькою пресою декілька цифер. І так „Вісті“ з 11. VI. 1938. р. подають, що в 1937. р. „металюргійні заводи Рад. України витопили сталі у 8 разів більше, а чавуну в 20 разів більше, ніж у Польщі... Соціялістичне сільське господарство Радянської України дало 1.300 мільйонів пудів зерна, близько 1/5 врожаю зернових культур зібраного по всьому СРСР“. Відомо ж, до цих цифер не можна ставитись із повним довірям, бо ось „Вісті“ з 16. V. ц. р. у статті Петровського Г. І. „Україна перед виборами“ подає такі цифри „45 доменних печей України дають чавуну у 4 рази більше, ніж Японія, а 15 разів більше ніж Польща... Руди видобуто 17.501 тисяч тон... Видобуток вугілля 68000 тисяч тон. Питома вага збору хлібів на Україні в хлібному балансі всього СРСР становить близько 25 процент“... На шахтах Донбасу 16. V. видобуто 187.592 тон вугілля цебто 90.9% завдання. Руди видобуто на УССР 42.635 тон, цебто 72.5%. А ось інший цитат: „При завданні 232 тисяч тон на добу Донбас дає 210 -215 тисяч тон, а буває і менше. В січні басейн видавав 228.462 тон вугілля в середньому, в лютому 225.194 тон в середньому“. — Правда, з тими тисячами треба бути осторожним. Бо для большевицьких статистиків тисячка, дві або десять в один чи в другий бік не робить великої різниці. — Але проте, мимо відставання від пляну, Москва з самої тільки тої частини української землі, що носить тепер казьонну назву УССР, здирає величезні засоби матеріяльної натури в хлібі, мясі, вугіллі, залізі і т. д. плюс рекрута, плюс наукові і мистецькі сили. Це тільки з одної УССР. А крім українців є у московській імперії ще й інші поневолені народи, що їх притиснула важка шруба економічного, фізичного і духового визиску на славу і силу Москви. Правда, большевицька господарка разом з режімом, що породив її, іде на злам. Але вона ще сьогодні не зламалася. І це треба завсіди памятати. Треба памятати, що ці всі недовиконані пляни дають мимо всього Москві в руки велику зброю бодай на ближчу мету, бодай це на кілька років. А як ми вище згадали, що хоч не віримо, щоб Москва могла підбити цілий світ, то проте вона, коли перед її рилом не стане відповідна огорожа, вона цей світ є встані порядно зрити. — Бо силу сучасна Москва черпає також із копалин світового „демократизму“, і масонства і жидівства і суспільного, економічного, нацменшинного і кольоніяльного питань. Марксівська деморалізація і ціла вікова часто навіть ідеалістична підбудова певних відламів всіх західньо-европейських народів це також поважний струмок на колесо московського імперіялізму. — І не дивниця, коли такий Тичина чи Рильський стортуровані морально, вбиті духово, співають на славу Москві, хоч за те останнє можна мимо всього мати до них претенсії. Але що змусило „знаменитого анґлійського режисера Ґордона Креґ сказати недавно, що „віднині Меккою мистецтва є Москва, що шляхи світу до справжнього мистецтва лежать через Москву. Ці слова 75-річного маститого художника, проголошені на фінальному спектаклі Міжнародного фестивалю в Москві, були

гаряче схвалені присутніми в залі світовими діячами мистецтва, які знайомились з кращими поставами московських театрів". („Вісті" 11. VI. 1936. А таких Ґордонів Креґів є далеко більше на Заході Европи. Вони явно виступають в Анґлії, у Франції, законспіровано в сучасній Німеччині та Італії. Але тим не менше вони скрізь діють ці західньо-европейські Джамбули, ці „послідовні друзі мира". — Правда, при помочі „народнього фронту" Москва світу не підбила. Але скільки знищення спричинив цей троянський кінь Димітрова у світі — хоч вже сам розсипається в порох?

Так само буде і з цими „робітничими санкціями". Правда, і це Москви не охоронить від удару знутра її імперії і це не спинить розпаду її імперії.

Москва тепер числить на громадянську війну у Франції. Вона числить, що тепер тільки „пожар комуни" у Франції міг би створити німб революційности над Кремлем серед західньо-европейського робітництва.

В кожному разі, коли вдалося б Москві захопити своїм впливом керівництво робітничими професійними союзами в Европі, це привело б до ослаблення відпорности національних організмів европейських народів. Бо безнастанні пацифікації збламучених робітників спричинили б ще більше завогнення суспільних відносин в европейських державах. — А того Москві тільки і треба!

Порівнаймо дві точки з цієї програми Шверника, точку **в**, що закликає „до організації в усіх країнах пролетарських санкцій проти держав аґресорів — Німеччини, Італії і Японії"... з точкою **г**, що закликає світовий пролетаріят „до активної допомоги Іспанії і Китаєві в їх боротьбі проти аґресорів — Німеччини. Італії, Японії". Бачимо, що Москва за себе не дбає, її болить серце за Еспанію та Китай. І не дивниця. Червона Еспанія була б партизанським загоном Москви на Заході Европи, була б знаменитою базою большевицької воздушної морської фльоти, кузнею большевицької аґітки, азилем міжнародних аґентів ҐПУ та інших летючих бриґад Єжова. А червоний Китай, якого маси так визнавалися б на Марксі — Леніні — Сталіні, як вовк на звіздах, але зате був би на кріпкому мотузку Кремля, манить Москву, як велетенський збірник людської сили. За підрахунком большевиків у Китаї є 50 мільйонів мужчин, що можуть служити у війську. З цією армією вже напевно можна б братись до підбою світа. Це одно. А друге. Так Китай, так і Еспанію старається Москва вчинити, і частинно вчинила вже передпіллям кордонів її імперії, на якому її охотники викликають на герць фашистівські і нефашистівські держави, щоб за той час належно змонтувати з численних поневолених народів своєї імперії один „радянський нарід"! — До цього також має служити Москві між іншим і політика Москви супроти західньо-европейських робітничих профспілок. Москва хоче, щоб не тільки вона, але й французький чи анґлійський робітник несли відвічальність за катування України, Білорусі, Грузії... за пролиту на нелюдських тортурах кров борців за волю поневолених народів московської імперії.

І. М.

З преси

Брехати, це дуже важка робота. Пізнати це з большевицьких писань. І так чуємо нераз, що неграмотність у СССР „повністю ліквідовання". Аж нараз якийсь один допис якогось подхалима, що на місці не має простірного місця біля корита просвітлює справу. Ось „Вісті" з 22. VI. ц. р. (Листи до Редакції). „Рубіжанський райвідділ наросвіти, Донецької області, безвідповідально ставиться до ліквідації неписьменності.

На багатьох підприємствах неналагоджено відвідування шкіл неписьменними, навчання проходить на низькому рівні, часто відкладається з дня на день, зривається. На підприємствах і в установах м. Рубіже налічується 425 неписьменних і 1813 малописьменних, з яких вчаться 317 неписьменних і 547 малописьменних. Крім того, можна нарахувати 500 неписьменних домашніх господарок, з яких вчаться лиш 183. На найбільших підприємствах, як Хемзавод і Донбасважбуд, відвідування шкіл становить 65—75%. Якість навчання тут незадовільна, бо вчителі не мають плянів, не одержують методичних вказівок від відділу наросвіти. Протягом кількох місяців ще не проведено жодної методичної наради вчителів".

„Вісті" з 23. травня 1938. р. „Добре підготуватися до призову" — „....Тепер у Москві розгорнулася велика робота на підготовці до чергового призову в лави РСЧА громадян 1917—1918. років народження. Райони Москви вступають у соціялістичне змагання — хто краще підготується і проведе призов. Здавалося б, що цей прекрасний приклад Москви повинні наслідувати і організації Києва. На жаль, цього немає. Підготовка до чергового призову по Київській області, зокрема, по м. Києву в цілому ряді районів поставлена явно незадовільно. — По молотовському району м. Києва ще й досі залишається неохоплених навчанням 38% неписьменних і 29% малописьменних; по Макарівському райвійськомату не охоплено навчанням 28% неписьменних і 44% малописьменних; по Кіровському району і того гірше: там не охоплено навчанням неписьменних 80% і малописьменних 50%. Наросвіта Київського району навіть не знає, скільки в неї у районі неписьменних і малописьменних допризовників. Керівники райнаросвіти зважали, що в районі неписьменних допризовників тільки 1 чоловік, а справді виявилося неписьменних 11 чол., і малописьменних 29".

— ЧОМУ ВІДСТАЮТЬ ПРОКАТНИКИ —

„Комуніст" 4. VI. 1938. р. — На початку року доменщики, мартенівці і прокатники металюрґійного заводу ім. Ворошилова (Донбас) уклали між собою договір на соціялістичне змагання. В цьому змаганні в першому кварталі переможцями вийшли прокатники. За дострокове виконання плану вони дістали перехідний червоний прапор заводських організацій.

Та вже в квітні прокатники набагато погіршили роботу. Виконавши програму лише на 21%, вони не додали країні 2213 тон металу, зменшивши випуск першого сорту. І в квітні і в травні непереможцями в змаганні вийшли вже доменщики. У квітні стани прокатного цеху перестояли 309 робочих годин. Це — наслідок занедбання ремонтних робіт. Бригади, що провадять планово-запобіжний ремонт, здебільшого працюють без нагляду. На обтискному стані „600" і „250", надто швидко спрацювалися підшипники. Стан спинився. Спинилися було і стани, що одержують від нього напівфабрикати. Згодом виявилося, що ремонтна бригада майстра Остапенка неправильно встановила валики.

Інший випадок: на другий день після ремонту на тому ж стані „600" знову аварія. Перестояли 40 годин. Причина аварії виявилася та ж сама. Встановлюючи валик, ремонтники не перевірили його справності...."

14. IV. відбулося засідання Ради Народніх Комісарів СССР під голосуванням В. М. Молотова. Голова Держплану при Раді Народніх Комісарів СССР Вознесенський зложив доклад про працю промисловости в СССР за перше чвертьріччя ц. р. З докладу вийшло, що за виїмком народнього комісаріяту справ харчових ніодин наркомат промислового сектора СССР не виконав свойого завдання. Назагал програма першого чвертьріччя ц. р. виконана всього на 92 проц. А то: Народній Комісаріят важкого промислу виконав завдання на 89,4 проц., наркомат оборонної промисловости 93 проц., наркомат легкого промислу 93.1 проц. Тільки наркомат харчевої промисловости перевиконав план у першому чвертьріччі, а саме вдалося йому виконати завдання на 106,6 проц. Але й те є звичайним большевицьким статистичним „очковтірательством".

Дальше „Раднарком встановив, що Наркомліс і Наркомзаг не тільки не виконали встановленого квартального пляну (Наркомліс 43,3 проц. і Наркомзаг — 77.5 проц.), але за минулий квартал пішли назад у порівнанні з відповідним періодом 1937. р.".

— ЗАСІДАННЯ РАДИ НАРОДНІХ КОМІСАРІВ УССР. —

15. квітня, під головуванням тов. Д. С. Коротченка, відбулося чергове засідання Ради Народніх Комісарів УССР, про хід весняної сівби на Україні Раднаркомові доповідали тт. Луценко (Наркомзем), Больбат (Нарком радгоспів). На 11. квітня колгоспи засіяли 5,658.600 гектарів усіх ярих, що становить 49,1 проц. Колоскових культур посіяно 3,900.800 га. — 88,4 проц. пляну, бобових 256.600 га — 47,0 проц., соняшника — 360.000 га — 58 проц., цукрових буряків 424.000 га — 54,5 проц., пляну. Дуже незадовільно проходить сівба трав. На 10. квітня засіяно тільки 388.800 гектарів однолітніх трав (35,8 проц.), 52.200 га багатолітніх (26.1 проц.) і 233.000 га підпокровних трав (43,7 проц.).... „На 11. квітня радгоспи Наркомрадгоспів України виконано тільки 79,5 проц. пляну сівби ранніх зернових". Деякі радгоспи сіяли по некультивованому зябу.

...Д. С. Коротченко предсідник заявив, що „погано готуються на Україні до збиральної кампанії, внаслідок чого значно відстає ремонт збиральних сільсько-господарчих машин. У системі наркомзему є ряд заводів, що виробляють сільськогосподарські запасні частини, але, на великий жаль, ці заводи займаються виконанням сторонніх замовлень, виробляють все що завгодно, але тільки не запасні частини. Уже тепер треба розгорнути діяльну підготовку до посадки картоплі, забезпечивши справність картоплесадильників і картоплекопачів.

Далі Рада Народніх Комісарів заслухала повідомлення тт. Кощоєва (Уповнонаркомзаг), Мироненка (Укагаловмаслопром), Шварца (Укрзаготхудоба) і Аркадьєва (Укрптахопром) прохід молоком поставок і мясопоставок на Україні. У цьому відношенні спостерігається велике відставання. На 11. квітня виконано тільки 24,7 проц. піврічного здавання молокопоставок і 51,9 проц. мясопоставок. Ще гірше з закупівлею молока і мяса...

Рада Народніх Комісарів (Коротченко значить) попередила керівників Уповнаркомзагу, Укрзаготхудоби, Укоспілки, Укрголовмяса і Укрптахопрому, що в разі незабезпечення ними протягом 15 днів корінного перелому в мясозаготівлях, до них бу-

дуть вжиті відповідні заходи стягнення. Для поліпшення заготівель мяса і наближення заготівного апарату до мясоздавачів Укрзагоскат повинен протягом квітня 1938. р. додатково організувати на Україні 100 баз Заготхудобу...

Раднарком обговорив також повідемлення про хід організації весняних ярмарків по продажу худоби і птиці. У другому кварталі цього року, починаючи з першої декади квітня до 20. травня, в областях України будуть проведені 144 тваринницькі ярмарки по продажі худоби, з зустрічною торгівлею промтоварами. На цих ярмарках повинно бути закуплено 18 тис. тонн худоби і птиці. 70 проц. усіх товарів призначених до продажу вже завезені на обласні бази і доставлені в райони. На ярмарках, які відкрилися в ряді областей колгоспники предявляють великий попит на будівельні матеріяли, ліс, дахове залізо, велосипеди, колгоспи подають заявки на вантажні автомашини. Харківська область предявляла заявки на 120 вантажних машин, Полтавська на 110... У перші дні ярмарки в Шполі закуплено 100 тонн худоби і птиці при плянів 150 тонн. У Смілі закуплено 51 тонну худоби.

Товариші, які виступили в дебатах, зазначили про ярмарки, які відкрилися, недостатньо підготовлені, неустатковані".

Пізніше прийшла справа видобутку торфу на УССР. Торік Укргорфтрест виконав 88,5 проц. Постановлено цього року поправитись.

С. Т. Мім та Т. Я. Чубар здавали звіт з діяльности Наркомлетрому і Наркоммісцевпрому УССР за перший квартал ц. р.

„Легка промисловість Укр. в І. кварт. виконала свій плян на 95,2 проц. У звязку з недовиконанням пляну країні не додано: шерстяних тканин — 80.900 метрів, панчішних виробів — 5.753 тис. пар, білизни 627.500 штук, верхнього трикотажу 70.500 штук і т. д. Місцева промисловість Укр. виконала плян тільки на 91,6 проц., не додавши країні велику кількість товарів".

„Вісті" 28. IV. 1938. — Пишуть, що „вже два місяці ремонтує комбайни первомайська машинотракторна станція, але з 24 комбайнів, які потребують ремонту, за цей час спромоглися відремонтувати тільки три. Причина повільного ремонту — **в недостачі робочої сили.** Замість 35 чоловік, на ремонті працює 14. Решта комбайнерів працює там де кому пощастило влаштуватися".

ПРО ПОЛІПШЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗБОРУ ПОДАТКОВИХ І СТРАХОВИХ ПЛАТЕЖІВ НА СЕЛІ.

„Існуючий порядок збору податкових і страхових платежів на селі через сільські прибутково-видатні каси і виїздні каси райфінвідділів, сільські ощадні каси і дільничних інспекторів створює ряд незручностей і трудностей у сплаті податкових і страхових платежів сільським населенням і не забезпечує повністю інтересів держави. В цілях поліпшення організації збору податкових і страхових платежів на селі, Раднарком Союзу РСР постановив запровадити в районних фінансових відділах посади податкових агентів, на яких покладено збір податкових і страхових платежів від сільського населення.

Призначення і звільнення податкових агентів повинно провадитися народніми комісарями фінансів союзних республік, які не мають обласного поділу, наародніми комісарями фінансів АРСР, завідувачами обласних (крайових) фінансових відділів по представленню завідувачів райфінвідділів.

На посаду податкових агентів повинні призначатися особи політично перевірені, які мають загальноосвітню підготовку, знайомі з податковою роботою на селі. Податковий агент призначається для обслугування населення в межах одної сільради. В окремих випадках, при незначній кількості господарств у межах даної сільради, допускається призначення податкового агента для обслуговування населення на території двох сільських рад.

Раднарком СРСР встановив для податкових агентів ставки заробітної плати, виходячи з кількості господарств і в залежності від віддалености обслуговуваних населених пунктів.

В сільрадах, які охоплюють понад 1.000 господарств, встановлюється при кожному податковому агенті посада помічника податкового агента з ставкою зарплати при обслуговуванні податковим агентом від 1000 господарств до 1.600 господарств — 150 крб. і вище 1600 господарств 180 карб.

Раднарком СРСР зобовязав сільські ради надати податковим агентам для приймання податкових і страхових платежів відповідні цьому призначенню приміщення.

Збирання податків і страхових платежів через інспекторів, виїздні каси, сільські прибутково-видаткові каси райфінвідділів вирішено скасувати.

Економраді при РНКСССР доручено затвердити інструкцію Наркомфіну СРСР про порядок збору податкових і страхових платежів від сільського населення.

Вказаний вище новий порядок збору податкових і страхових платежів запроваджується з 1-го червня ц. р.".

„Комуніст": 12. V. 1938. р. „негайно закінчити сівбу багаторічних трав". — „Цьогорічний плян посіву кормових культур на Україні значно збільшений. Одних тільки багаторічних бобових трав (конюшина, люцерна, еспара) треба посіяти 729 тис. га. Розширення посіву цих культур спрямоване на зміцнення кормової бази і підвищення продуктивності тваринництва колгоспів і колгоспників... Уряд відпустив колгоспам насінку позаку: 25.300 цнт. конюшини, 7000 цнт. люцерни. Але реалізація позики проходить незадовільно. Посів люцерни Донецька область повинна була закінчити разом із ранніми зерновими культурами. Давно треба було забрати з заготпунктів усе насіння дане колгоспам у позику. Покищо вивезено тільки 18%, а посіяно люцерни 11,6% до пляну. Колгоспи Харківської області одержали позики люцерни 51%, а посіяли лише 1 тис. га — 8,5% до пляну. Багато колгоспів Житомирської і Харківської областей не використовують надану позику насіння конюшини. Посів цієї культури по всіх областях неприпустимо затягнувся. Різко відстали Харківська, Полтавська, Київська і Чернигівська області. Закладання насінників трав по колгоспах проходить самопливом. По Харківській області насінних площ засіяно 2,3%, Донецькій — 12%, Дніпропетровській — 16,5%, Одеській — 13,3%, Вінницькій — 7.5%...."

— СІВБА ТРАВ ПІД ЗАГРОЗОЮ —

По Сталіндорфському району досі плян засіву люцерни виконано лише на 56% і однорічних трав — на 45%. У Петропавлівському районі люцерни засіяли пяту частину площі... Плян сівби однорічних трав на Дніпропетровщині виконано всього лише на 66.6%. Багаторічних трав засіяно тільки 37.569 га. при пляні 53.100 га. Зокрема плян посіву люцерни виконаний на 64%. У Запорізькому районі умудрилися засіяти однорічних трав тільки 13% і у Синельниківському — 17.8% до пляну. ....Серед відсталих у сільськогосподарських роботах районів особливо виділяється Синельниківський, де засіяно тільки 17% трав, плян сівби кукурудзи виконано на 54,5%, плян підняття парів на 54%. На не багато попереду Юріївський район; плян посіву однорічних трав виконано на 41,6%, люцерни — на 43%, плян підняття парів — на 32 %.

„Комуніст" з 16. IV. подає, що на пленумі ЦК КП(б)У (відбувся 14. IV.) стверджено між іншим „повільні темпи сівби в деяких районах і колгоспах областей України". Причину цього явища пояснюють большевицькі бандити тим, що „місцеві партійні, радянські і земельні органи, директори МТС не забезпечили повне навантаження тракторів і технічне обслугування тракторів і технічне навантаження тракторних бригад, унаслідок чого в деяких МТС, наприклад Донецької і Житомірської областей, є неприпустимо низький виробіток на трактор..." А дальше „ЦК КП(б)У вказав, що основною хибою ходу весняної сівби є все ще незадовільний стан масово-політичної роботи в польових, колгоспних і тракторних бригадах"...

Дальше такий образок. „Комуніст" з 16. IV. у рубриці „партійне життя" п. н. „Партком, комуністи, шахта" доносить, що на шахті 17-17 біс Рутченково не гаразд. „Вона має давати що доби 2500 тон вугілля. Довгий час тут орудували вороги народу, які всіляко гальмували підготовні роботи, створювали велику аварійність механізмів. Цим у значній мірі й пояснюється погана робота шахти в 1937 р. плян вугледобутку був виконаний лише на 74.9%, а підготовних робіт і того менше — 69%. У цьому році шахта почала працювати краще. Квартальний плян виконаний на 100.3% (і це ще питання чи не мається тут до діла з звичайним „очковтірательством! — Ред.). Проте господарське керівництво і партійна організація далеко не вжили ще всіх потрібних заходів, щоб ліквідувати наслідки шкідництва. Плян вуглевидобутку в І. кварталі виконано за рахунок тих дільниць, де вороги менше встигли нашкодити і де навести порядок було не так уже важко. А шість дільниць з 12, як і раніш, не виконують пляну. У першому кварталі, за далеко неповними даними — було 48 великих і середніх аварій. 90 днів — 48 аварій! Як же партійна організація здійснює партійний провід виробництвом, що робить вона для того, щоб встановити большевицький порядок на шахті?

Звітна доповідь секретаря шахтпарткому тов. Вана тривала понад годину. Збори чекали, що секретар шахпарткому розповість про те, яких заходів ужито, щоб ліквідувати наслідки шкідництва. Сподівались також почути про те, як працюють комуністи, як вони здійснюють аванґардну ролю на виробництві. — Замість цього збори почули сухий перелік цифр, які нашвидку були взяті секретарем шахтпарткому з доповідних записок господарників. Ця доповідь була переконливим доказом того, що шахтпартком не знає людей, не знає комуністів, які працюють на дільницях". — В дискусії виявилося, що партгрупа Шуркова за три місяці ані разу не зібралась на збори, Шурков оправдується тим, що збори йому не вдалось скликати тому, що комуністи його групи не хотіли сходитись і так група має 14 чол., а на сходини сходились тільки 5—6 чол. Це один з образків догнивання „аванґарду трудящих" — компартії. Таких образків наведемо в наступних числах „Геть з Больш." більше.

„Берегти, економити пальне! Тисячі тон пального щодня споживає тракторний парк МТС (Машинно-Тракторних Станцій — Ред.) України. В цьому році для роботи тракторів і комбайнів відпускається 832 тис. тон гасу, лігроїну, бензини і дизельного палива". Берегти нафтопродукти, економно витрачати їх — святий обовязок працівників МТС, трактористів. Нажаль, робиться це далеко не завжди. Торік у значній кількості МТС трактори простоювали в гарячий час по місяць і навіть більше, бо, бачите, не вистачало пального. — Трактори стоять. Дайте хоч 10 — 20 тон гасу і лігроїну, — телеграфували з полоківської МТС (Дніпропетровщина). Може пального справді не вистачало? Ні. МТС одержувала достатню кількість, що цілком забезпечувала роботу тракторів. Але величезні були втрати і перевитрати пального. З вини трактористів в цілій МТС було розлито і невідомо куди розійшлося за літо **21,3** (і то в одній тільки МТС!! — Ред.) тони пального. Перевитратили на різних роботах — 51 тону. Із цим мирилися, дивилися, як на „неминуче зло". Ця МТС — не виняток. **У більшості і майже в кожній** МТС перевитрати пального стали звичайним явищем. Нарком земельних справ МАРСР тов. Козуб визнає, що МТС республіки розлили і перевитратили в 1937 р. понад **700 тон** пального — **на пів мільйона карбованців.** Перші дні весняних робіт показують, що ні наркомзем України, ні облземуправління, ні МТС

не зробили належніх висновків із шкідливої практики минулих років. Розливання і розбазарювання бензини, гасу і лігроїну триває в тому ж обсязі. Нафтове господарство МТС і заправочні знаряддя в тракторних бригадах залишаються в дуже неприваблимому стані. В єленівській МТС цистерни для пального лежать на землі. Нафтова база не обгороджена і по її території проходить хто завгодно. — Чи довго тут до біди! — каже директор МТС Щербань. — Щоб обгородити базу, потрібно 4 тисячі карбованців. Гроші я знайшов би, але без дозволу облземуправління не можу їх витратити. На мої ж листи обласне земельне управління не відповідає. Бочки, взагалі тара у багатьох МТС відремонтована про людське око. Вона погано закривається, протікає. Встановлено, що лише при перевозках МТС України втрачають щонайменше 10 тис. тон пального. А кільки розливається підчас заправки тракторів? Заправка здійснюється недосконалим, примітивним методом: бочку з бензиною, гасом чи лігроїном нахиляють і наливають рідину у відро, а з відра переливають її у бак трактора. У багатьох МТС немає ні наносів, ні шлангів, не вистачає лійок і відер. Трактористи третьої бригади бердянської МТС говорять, що в них при заправці тракторів відром розливається щонайменше 2—2.5 кг пального щодня. Сотні тракторних бригад не мають пересувних заправочних візків. Ось чому часто за пів кільометра і більше трактор їде на заправку до табору, непродуктивно витрачуючи на це час і паливо. І це робиться день-у-день. — На тому місці, де стояла тракторна бригада і наливали пальне, 2—3 роки трава не росте. Гас, бензина та інші нафтопродукти часто через непомітні щілинки непомітними струмочками протікають з цистерн, бочок, відер, вбираються землею і зникають у повітрі. Пальне випаровує. Із звичайної бочки, наповненої наполовину у соняшний день випаровує понад пів кільограма бензини чи лігроїну. До того ж випаровують найтеплотворніші, найцінніші часточки пального і якість його погіршується. На цих „дрібницях" МТС втрачають за літо сотні тон нафтопродуктів. На втрати від випаровування буквально ніхто не звертає уваги. В кожній тракторній бригаді бочки і розливні цистерни тримають просто неба, на вітру, на пригрівці. Поки пальне попаде до трактора, розливається його і випаровується сила-силенна. Але не менш непродуктивно витрачається воно і через те, що трактори неповно завантажуються, роблять непотрібні холості переїзди, що в них неправильно відрегульований карбуратор...

До перевитрат пального причиняється невміле приціплювання до тракторів плугів і іншого знаряддя, їх стан і неправильне робоче положення. При роботі плугів і багатолемішників з тупими лемешами, косо поставленими корпусами, непомащеними колесами на 15—25% збільшується опір ґрунту і, отже, витрати пального. Неправильно зремонтоване зчеплення дає ті самі результати. Нарешті — про реґулювання карбураторів. Ніхто інший, як тракторист, може відреґулювати карбуратор так, щоб трактор працював і не на бідній і не на багатій робочій суміші. Це дається при уважному, любовному ставленні тракториста до своїх обовязків. Залежно від правильного чи неправильного відреґулювання карбуратора за 6 годин роботи можна зекономити або перевитратити 10 кг пального".

Так — большевики закріпостили одурених „волею" селян і робітників і тепер, коли ті прозріли цілу безодню большевицького шантажу, большевики ставлять домагання, щоб робітник ставився любовно до знаряддя своєї неволі. — Є тепер тільки одна річ в СССР, до якої кожний чесний робітник, селянин та інтеліґент ставиться любовно. Цією річчю є рушниця з насадженим штиком, заряджена набоями. Тільки рушниця може очистити осквернену большевицькими неробами землю, тільки вона одна може повернути робітникам та селянам їх, загарбану большевиками, владу.

— ЗАТЯГАЮТЬ РЕМОНТ КОМБАЙНІВ —

„Комуніст" 12. V. „Не багато часу залишилось до збирання врожаю. В цьому році він обіцяє бути щедрим, більшим, ніж у минулому році. Зустрінути врожай у повній готовості, зібрати його без утрат — таке завдання.

Вирішальну ролю у збиранні зернових відіграє комбайнування. Автім на Одещині недозволено затягають ремонт комбайнів. З 2180 машин, що потребують ремонту, відремонтована лише третина. В Ново-Архангельській, Капустянській і Данило-Балківській та інших МТС не відремонтовано ще жодного комбайна.

Директор Данило-Білківської МТС тов. Деркач скаржиться **на недостачу робочої сили.** Але він сам розгубив кваліфікованих комбайнерів, які повинні були працювати на ремонті комбайнів.

Ремонт комбайнів у МТС ім. Кагановіча, Грушківського району, почали ще в березні. Проте, жодного комбайна з 30 не відремонтовано. Організація робіт на ремонті тут поставлена надзвичайно погано. **Робітники цілими днями ходять по майстерні без діла, шукаючи деталей, інструментів.** Графіку ремонту немає.

Не краще і в Первомайській МТС. З 42 комбайнів відремонтовано тільки 2. Директор МТС тов. Піскун та завідувач МТМ тов. Клименко пояснюють це **відсутністю запасних частин...**

З 45 комбайнерів на ремонті працюють тільки 22, а й ті годинами вештаються по майстерні. Простоюють в черзі за інструментами. 23 комбайнери працюють на інших роботах.

Кіровський моторемонтний завод, (директор тов. Стельмасевич) повинен відремонтувати 200 моторів для комбайнів МТС області. Проте жодного мотора з ремонту він ще не випустив...

„В артілі ім. Карла Маркса грошова вартість трудодня становить 16 коп. Колгоспники артілі „Заповіт Іліча" одержали на трудодень по 1,5 кілограма хлібом і по 27 коп. грішми"... Це так у Вознесенському районі в „значній частині колгоспів".

„Комуніст" 18. V. 1938. р. „Більше товарів високої якості".

...„Погано працювала місцева промисловість України в першому кварталі 1938. р. лише на 91,6% виконала вона своє завдання. На мільйони карбованців не додано ліжок, емальованого посуду, галантерійних виробів. Легка промисловість у першому кварталі заборгувала країні понад 80 тис. метрів вовняних тканин, 5.753 тис. пар білизни, на 2,5 млн. крб. швальних виробів. У квітні з 176 підприємств легкої промисловості близько 40 — своїх завдань не виконали... Великих розмірів набуло бракоробство. На одеському скляному заводі биття і брак виробів дійшли 40%.

Не гаразд із загальновійськовою підготовкою та підготовкою значківців. По Петровському райвійськомату пропущено через навчальні пункти тільки 36% допризовників, по Молотовському — 35% і по Броварському 45%. По Київському району не підготовлено жодного ворошиловського стрільця, значківців ГПО підготовлено 4% і ГСО — 2%, по Переяславському і райвійськомату ворошиловських стрільців підготовлено 9% значківців ГСО — 11%, і по Кагановському району підготовлено ворошиловських стрільців — 16% і значківців ГСО — 9%.

„Вісті" 23 V. 1938. р. — „Що гальмує ремонт збиральних машин?"

„..Титусівська машино-тракторна-майстерня одна з найбільших і найкраще устаткованих в області. Проте, на ремонт одного комбайна тут витрачають по 200 годин, замість 90. — Кращий комбайнер області, стахановець тов. Коновальчук, який працює в цій майстерні, розповів нам, що на ремонті комбайнів працює лише **5 комбайнерів, а інші три залишили роботу через погані побутові умови.** При МТС зовсім немає гуртожитку, комбайнерам доводиться ходити на ночівлю за кілька кільометрів. Немає ладу і в майстернях. Часто **комбайнери виконують різні роботи, які зовсім не стосуються ремонту комбайнів,** лише тому, що до комбайнів немає звичайних болтиків і чайок, які з успіхом можна б виготовити на місці. В майстернях немає нормувальника. Через це невідомо, як виконуються норми кожним робітником зокрема. Масово-політична робота серед робітників, соціялістичне змагання зовсім відсутні. Багато машино-тракторних станцій загаялися з ремонтом комбайнів, тому, що комбайнери працювали в тракторних бригадах, **а ремонтувати комбайни нікому було.** Приміром, чотири комбайнери Бабчинецької станції до 28 квітня працювали на сівбі. В Шаргородській МТС пять комбайнерів перейшли з поля в майстерню лише 23 квітня. Говорячи про причини, які породжують відставання ремонту збиральних машин, не можна обминути обласної кантори „Сільгоспостач." Байдужість і виключна неповоротність — стиль роботи начальника кантори тов. Федорова. Візьмімо хоч би відсутність дощок. Адже ж дошки контора спроможна була заготувати на місці в області. Цього не зроблено і дошки подекуди лімітують ремонт збиральних машин. Але є справи і гірші. З багатьох МТС находять до облземвідділу повідомлення про те, що відсутність правих бичів барабана гальмує ремонт молотярок. Тим часом, в області є чимало цих деталей, та сталося чомусь так, що в окремих районних складах Сільгоспостачу опинилися бичі лише однобічні: на одній базі — ліві, на іншій — праві. Тільки на Вінницькій базі лежить тепер 3413 тон односторінніх бичів".

„Вісті", 26. V. 1938. — „В Дарницькому районі в списках виборців пропущено до 200 будинків, перекручено понад 500 прізвищ імен та по-батькові. В Ільічівській райраді м. Одеси на дільниці ч. 8 пропущено в списках виборців 103 чол., а на дільниці ч. 114 — 136 чол. Про такі порушення виборчого закону повідомляють і з інших областей".

Такий орган як „Геть з большевизмом" потребує пресфонду! Багато чисел треба слати там де конечно, щоб вони були, без огляду на те, чи прийде передплата чи ні. Треба час від часу видати масовий наклад такої чи іншої брошури для теренів загрожених большевизмом. Як хочете допомогти в цьому — присилайте на пресовий фонд „ГЕТЬ З БОЛЬШЕВИЗМОМ"!

ЧЕРЕЗ РОЗВАЛ МОСКОВСЬКОЇ ІМПЕРІЇ ДО САМОСТІЙНОСТИ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ, ЦЕ ЗАВДАННЯ, ЩО ПЕРЕХОДИТЬ СИЛИ НЕ ТО ОДИНИЦЬ ЧИ ҐРУП, АЛЕ Й ОДНОГО НАРОДУ. В ЦІЙ СПРАВІ ВЖЕ СЬОГОДНІ МУСЯТЬ БУТИ В РІВНІЙ МІРІ ЗАІНТЕРЕСОВАНІ ВСІ НАРОДИ ПОНЕВОЛЕНІ МОСКОВЩИНОЮ. ЗАКИ ДІЙДЕ ДО РЕВОЛЮЦІЙНОГО СПІВДІЛАННЯ ЦИХ ВСІХ НАРОДІВ НА ПОБОЄВИЩАХ, ДЕ РІШАТИСЬМЕ ЇХНЯ ДОЛЯ І ДОЛЯ МОСКОВСЬКОГО ПАРАЗИТНОГО ІМПЕРІЯЛІЗМУ, ТРЕБА ВПЕРЕД УЗГІДНИТИ ДУМКУ, ТРЕБА НАВЯЗАТИ ДУХОВУ СПІВПРАЦЮ. ХОЧЕМО, ЩОБ НАШ ОРҐАН НАСТІЛЬКИ-СКІЛЬКИ ЦЕ БУДЕ МОЖЛИВО — СТАВ ОДНИМ З ТИХ ПОМОСТІВ, НА ЯКИХ МИ, УКРАЇНЦІ, БУДЕМО СТРІЧАТИСЬ ІЗ НАШИМИ ПРИРОДНИМИ СОЮЗНИКАМИ, ЩО ЗАМЕШКУЮТЬ ПРОСТОРИ МОСКОВСЬКОЇ ІМПЕРІЇ В ЇЇ ЕВРОПЕЙСЬКІЙ ТА АЗІЙСЬКІЙ ЧАСТИНАХ. В ТІЙ ЦІЛІ ЗАПРОШУЄМО ПРЕДСТАВНИКІВ САМОСТІЙНИЦЬКОЇ ДУМКИ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ МОСКОВСЬКОЇ ІМПЕРІЇ ДО СПІВПРАЦІ З НАМИ НА СТОРІНКАХ „ГЕТЬ З БОЛЬШЕВИЗМОМ“. ВМІРУ ТОГО, ЯК БІЛЬШАТИМЕ ЧИСЛО НАШИХ СПІВРОБІТНИКІВ, БУДУТЬ УВЕДЕНІ В НАШОМУ ЖУРНАЛІ ОКРЕМІ СТОРІНКИ ДЛЯ ТИХ, ЩО ЗАБИРАТИМУТЬ ГОЛОС У СВОЇХ РІДНИХ МОВАХ.

РЕДАКЦІЯ.

„ГЕТЬ З БОЛЬШЕВИЗМОМ“ ЛЬВІВ, УЛ. ҐРОДЗІЦКИХ 1. III п.
„HET' Z BOLSZEWYZMOM“ LWÓW, ULICA GRODZICKICH 1. III.
НАЛЕЖИТІСТЬ ПОЧТ. ОПЛ. ГОТІВКОЮ — NALEŻ. POCZT. OPŁACONO GOTOWKĄ

РЕДАҐУЄ ІНІЦІЯТИВНА КОЛЕҐІЯ
НАЧ. РЕДАКТОР: ІВАН МІТРІНҐА
ВИДАЄ: ВОЛОДИМИР КУНАНЕЦЬ
ЗА РЕДАК. ВІДПОВІДАЄ: В. СИДОРАК
ДРУК. „СЛОВО“, ЛЬВІВ, ЧАЦЬКОГО 6

УМОВИНИ ПЕРЕДПЛАТИ:
В 1938 році виходить подвійними випусками
річно 2.50 зол. піврічно 1.50 зл.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА В ПРОДАЖІ 50 ҐР.